

МІСЦА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Що сказав Папа під час прес-конференції дорогою до Риму?

У неділю, 2 жовтня, закінчилася XVI Апостольська подорож Папи Франциска на Кавказ. Дорогою з Баку до Риму відбулася традиційна прес-конференція на борту літака: Святіший Отець поділився враженнями від перебування. Не обійшлося й без питань стосовно шлюбів та розлучень, гендерної ідентичності, гомосексуалізму та вибіркового читання останньої адгортації понтифіка.

На початку розмови Святіший Отець подякував журналістам за працю та супровід під час візиту: «Щиро дякую вам усім за вашу працю, за вашу допомогу! Щоправда, це була коротка подорож, вона тривала всього лише три дні, однак у вас було багато роботи. Я – до ваших послуг: можете запитувати що завгодно!» – захопив Папа журналістів.

Традиційно перше питання поставив представник країни, до якої відбувся візит, – жур-

налістка з Грузії Кетеван Кардава: «Дякую! Дякую Вам, Ваша Святосте, за Вашу першу подорож до Грузії. Для мене дуже важливо висвітлювати цей візит та супроводжувати Вас у подорожі моєю країною. Усі ми, громадяни Грузії, дуже зворушені Вашими словами, а Ваше фото з патріархом Грузії тисячі разів поширювалося у

соціальних медіа. Цей візит підніс на душі нечисленну спільноту католиків у Грузії. Чи після зустрічі з патріархом Ви можете сказати, що існує підґрунтя для майбутньої співпраці та конструктивного діалогу між двома Церквами стосовно питань доктрини? Ви сказали, що ми маємо багато спільного: того, що нас єднає, набагато більше, ніж

того, що нас ділить».

Папа Франциск зазначив, що на нього у Грузії чекали «дві несподіванки»: «Я й не здогадувався про існування великої культурної спадщини цієї країни; я побачив багато віри, багато християнства... Це – віруючий народ і древня християнська культура. Народ мучеників... Я відкрив те, про що й не здогадувався: велич віри грузинів...»

Папа був глибоко вражений зустріччю з патріархом: «Патріарх – Божий чоловік; я був дуже зворушений зустріччю з ним. Мене не полишало відчуття того, що я віднайшов справді Божу людину».

Святіший Отець висловив свою позицію щодо екуменізму та богословських дискусій: «А щодо справ, які нас об'єднують та розділяють, я скажу так: не змушуйте нас обговорювати питання доктрини! Залиш-

мо це богословам – вони знаються на цьому краще. (...) Що слід робити людям? Молитися одне за одного; молитва – ось що справді важливо. Інша справа – діяти разом. Маємо бідних? Працюймо разом заради них. (...) Бачимо мігрантів? Робімо щось разом для них. Разом. Це нам під силу, і це – стежка екуменізму. Шлях доктрини – не єдина стежка до екуменізму; це – останнє питання. Ми починаємо крокувати разом; ми маємо добру волю, аби так чинити, ми повинні діяти у такому дусі. Сучасний екуменізм означає йти разом, молитися разом, а богослови продовжуватимуть свої дискусії, вивчення доктрини. (...) Грузія – прекрасна, я справді не очікував... Християнська нація у своїй сутності».

Далі – на 8-й сторінці.

«УГКЦ жодним чином не протиставляється жодній із Православних Церков», – Блаженніший Святослав

«За те, що ми є з українцями і людьми різних релігій та національностей... нас сьогодні називають єдиною найбільшою перепоною для православного-католицького примирення світового масштабу. Ось чому для мене сьогодні дуже важливо стати перед вами у цьому величому університеті й однозначно заявити: Українська Греко-Католицька Церква, найбільша зі Східних Католицьких Церков, ніяким чином не протиставляється жодній із Православних Церков».

Ми є вповні православною Церквою із православним богослов'ям, літургією, духовністю та канонічною традицією, яка прагне проявити це православ'я в душі християнства першого тисячоліття – у сопричасті з Римом. Християнський Схід і Захід не тільки зобов'язані шукати якогось абстрактного зближення, а й покликані нашим Спасителем жити в єдності єдиного Тіла Христового. Покликані жити в єдності, а не в підкоренні один одному, – покликані жити подібно до єдності трьох Божественних Осіб, які є одним-єдиним життям: вони існують не паралельно одна до одної, а є єдиним Богом. Наша місія як Церкви, що пережила великі гоніння і мученицьку смерть у ХХ столітті, стати на захист тих, хто переживає такі переслідування сьогодні. Ми маємо, зокрема, стати на захист наших братів і сестер – коптів Єгипту, мелхітів, халдеїв, сирійських православних, ассирійців та переслідуваних в інших країнах Близького Сходу. Наш обов'язок – допомогти їм розповісти власну історію на цьому найбільш престижному світовому форумі», – так звернувся 28 вересня

до присутніх Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав у промові, виголошеній в університеті Коледжу святого Михаїла в Торонтському університеті в Канаді під час бенкету з нагоди перенесення Інституту імені митрополита Андрея Шептицького з Оттави до Торонтського університету.

«Переконаний, що ця навчальна установа є однією із провідних наукових центрів світу і,

вітаючи тут наш Інститут, ви сприяєте інтелектуальному розвитку Київської Церкви. Водночас це дозволяє іншим Східним Церквам, православним, дохалкедонським і католикам вивчати те, що наші предки у вірі нам залишили. Вони дали нам живу спадщину, яка, на нашу думку, може принести зцілення і надію на мир», – запевнив архиєрей.

А це можна здійснити не тільки розмовляючи про те, як східні й західні християни потребують і доповнюють одні одних. «Ми сьогодні дихаємо разом, як дві легені одного тіла. І це можливо тому, що університет Коледжу святого Михаїла став домом для Інституту, а через нього – й для всього християнського Сходу, і тепер ми можемо думати, дихати, жити і разом боротися за правду», – додав він.

«Я ніколи не втомлюся говорити: в Україні ми маємо Український католицький університет, а в діаспорі – Інститут східного християнства імені митрополита Андрея Шептицького», – сказав Глава Церкви.

Департамент інформації УГКЦ

• ЖОВТЕНЬ •
2016 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
126 / 8

Слово Митрополита Львівського на свято Різдва Пречистої Діви Марії

Достойні та святкового виду молільники, дякую усім вам, що зібралися в церкві у цей величавий світлий день, щоби святочною громадою прославляти Богородицю й молитися до Неї. Наш народ знає молитви, набожності та пісні до Богородиці, носить із вдячністю на грудях медальйони з Її зображенням, любить Її, призиває на поміч, довіряє й уповає на Її допомогу, наші люди радо та з довірою моляться у своєму помешканні перед іконою Божої Матері. Ставимося до Неї, як до дуже доброї Матері, бо пам'ятаємо слова Ісуса Христа, промовлені до святого євангелиста Івана, вказуючи на Марію, Свою Матір. Ці слова відносяться до кожної народженої особи: «Ось Матір твоя. І від тієї хвили учень узяв Її до себе» (Ів. 19, 27). Ці слова Ісуса Христа про Свою Матір – заповіт для кожного християнина! Святий апостол Іван узяв Її та опікувався Богородицею, яка праведно, гідно й благодатно здала екзамен зі свого непростого життя. З Її уст ніхто не чув нарікання на долю, оскарження ближніх; Марія навіть не крикувала ворогів, які знущалися й розіп'яли Її Сина.

Богоматір мало розмовляла, зате багато чинила добра. Пригадаймо, що на весіллі в Кані, коли забракло вина, Марія довідалася про те й не дозволила, щоби вчинилася метушня та неспокій у молодих, а лише розбудила віру в слуг весільних до милосердного Ісуса Христа: «Що лиш скаже вам, – робіть» (Ів. 2, 5). Коли Пресвята Марія подбала про вино на весіллі, то оскільки більше Вона дбає про гідний духовний стан кожної особи, тепер уже з небесних висот.

Марія любить нас. Вона сказала до ангела: «Ось Я – Господня слугиня: нехай зо Мною станеться по твоєму слову!» (Лк. 1, 38). Богородиця не перестала служити Богові, назвала Себе слугинею, бо Вона уболіває за своїх синів й дочок, за нас із вами, тому користаймо з Її помочі, служіння, бо Марія – наша добра, любляча й милосердна Мати. Вона дуже скромно думала про Себе, коли до Неї прибув архангел Гавриїл: «Бо Він зглянувся на покору слугині Своєї...» (Лк. 1, 48). Виявила готовість служити усім і завжди!

Сьогодні – празник Різдва Пресвятої Богородиці, тобто народження Діви Марії, дочки святих батьків Йоахіма і Анни. Люди люблять

У свято Покрову Пресвятої Богородиці Архикатедральний собор святого Юра відсвяткував престольний празник. З нагоди празника Архидієрейську Божественну Літургію, у співслужінні із сотрудниками собору та запрошеними ієреями, звершив Високопреосвященний владика Ігор, Архидієпископ і Митрополит Львівський. В часі богослуження владика виголосив вітальну проповідь, у якій вкотре нагадав про постать Богородиці як великої Заступниці і Матері людського роду.

В Україні постав ще один монаший чин

У першу неділю жовтня в Архикатедральному соборі святого Юра відбулась неординарна подія – тут урочисто проголосили заснування нового монашого Чину – сестер-редемптористок східного обряду. З нагоди інавгурації Архидієрейську Божественну Літургію звершив Високопреосвященний владика Ігор, Архидієпископ і Митрополит Львівський.

У своїй проповіді владика привітав сестер-редемптористок, пригадавши, що через відсутність відповідної обителі в Україні сестри виховувались у згромадженнях Польщі та Італії. Митрополит наголосив, що сьогодні є велика радість з того, що сестри повернулись на Батьківщину і на рідній землі засновують монастир закритого типу, харизмою якого є контемпляція, тобто споглядання. А це є дуже важливим для української Церкви.

«Наш монастир – закритого типу, метою діяльності якого є молитва. Так склалося, що нині в УГКЦ монастиря закритого типу немає: більшості

У перший день жовтня Високопреосвященний владика Ігор, Архидієпископ і Митрополит Львівський, освятив купольні хрести т.зв. «афганського» храму Стрітєння ГНІХ, що споруджується у місті Львові на вул. Батурицькій. Цей храм будується спільними

Каноністи провели робочу зустріч у Львові

У Патріаршому центрі у Львові, що на вул. Хуторівка, відбулася чергова робоча зустріч радників Канонічного відділу Патріаршої курії УГКЦ та членів робочої групи для опрацювання нового партикулярного права УГКЦ.

Головував на зустрічі Архидієпископ і Митрополит Євген (Попович), голова Канонічного відділу Патріаршої курії УГКЦ, якого на початку привітали із 55-річчям від дня народження та зачитали вітального листа від Блаженнішого Святослава, Отця і Глави УГКЦ.

Головними темами було представлення завдань, які доручив виконати Канонічному відділу цьогорічний Синод Єпископів УГКЦ, та продовження підготовки і вивчення напрацювань щодо

Празникували в Архикатедрі святого Юра

«Любімо Марію, прославляймо Її нашими молитвами, співами, нашим гідним християнським життям», – закликав владика Ігор. Він зазначив, що встановлення свята Покрову Пресвятої Богородиці тісно пов'язане з видінням Андрія Юродивого в час, коли місто Царгород облягали вороги. Народ ревно молився у церкві, благаючи Богородицю про захист. Святий Андрій Юродивий зі своїм учнем Єпіфанієм теж молились. Святий Андрій мав видіння, як Пресвята Богородиця простягнула широко хустку-покров-омофор (по-грецьки мафоріон) над людьми. Через заступництво Богоматері місто було порятоване, вороги відступили.

Після Літургії архидієрей вручив особливі нагороди особам, що долучилися до організації заходів із вшанування 150-ї річниці від дня народження Праведного Митрополита Андрея та звершив Чин водосвяття.

притаманна зовнішня діяльність, тобто богопосвячені особи займаються катехизацією чи медичною справою, – зауважила сестра Марія, одна із засновниць нового згромадження. – Натомість у монастирі споглядального типу робота ведеться на власній території. Там є церква, куди люди можуть приходити та долучитися до нашої молитви й Літургії. Ми доступні для відвідувачів, які хочуть зачерпнути дух молитви чи прийти за порадою або кілька днів пожити з нами».

У Львові освятили хрести для нового храму

зусиллями воїнів Львівської міської організації ветеранів Афганістану, учасників АТО, інших локальних військ та душпастирів Центру військового капеланства Львівської Архидієпархії УГКЦ.

В урочистостях з нагоди посвячення взяли участь військові капелани Львівської Архидієпархії УГКЦ, воїни-афганці, курсанти Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного та місцеві мешканці. Після спільної молитви присутні відвідали музей, присвячений учасникам бойових дій в Афганістані.

Відкриття та освячення храму планується наприкінці 2016 року.

Джерело: kapelanstvo.info

майбутнього повного Кодексу партикулярного права УГКЦ.

На закінчення зустрічі деякі з присутніх отців отримали декрети іменування для роботи у Звичайному трибуналі патріаршої Церкви.

Прес-служба Канонічного відділу Патріаршої курії УГКЦ

В день свята Різдва Пресвятої Богородиці в Архикатедральному соборі св. Юра відбулась урочиста посвята Центру дитячої творчості «Веселка» під покров та опіку Матері Божої Неустанної Помочі.

Молебень до Пресвятої Богородиці очолив на-

Новий навчальний рік розпочали благословенням

З нагоди початку нового навчального року у Львівській Духовній семінарії Святого Духа, Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, поставив у піддияконське служіння братів VI курсу, звершив Божественну Літургію та благословив облечини семінаристів II курсу.

Стало доброю традицією, що до стін семінарії на початок нового навчального року приїздить Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, який не тільки відкриває та благословляє новий навчальний рік, але і звертається з духовним словом до братів. Передувала святкуванню урочиста Вечірня з Литією, перед якою відбулися піддияконські свячення для братів VI курсу з Львівської Архiepархії. У саме ж свято переставлення святого апостола і євангелиста Йоана Богослова владика Ігор благословив підрясники для братів II курсу та очолив Архiepрейську Божественну Літургію.

З початком нового навчального року катехити Львівської Архiepархії отримали канонічну

У Львові освячено ще один храм

У празник Воздвиження Чесного і Животворящого Хреста парохіяни новозбудованого храму, що у Львові на вул. Науковій, очікували високого гостя. Ним був Високопреосвященний Ігор, Митрополит Львівський, який прибув сюди, щоби звершити Чин освячення нового храму. Щирими привітаннями владика зустріла парафіяльна спільнота, очолювана адміністратором о. Михайлом Сарабаху, отці-сотрудники храму та запрошені на це свято священники.

Завершивши Чин освячення, Митрополит у співслужінні численних священників звершив Божественну Архiepрейську Літургію і виголосив пастирське повчання. У своєму слові архiepрей закликав вірних: «Дбаймо про гарний вигляд, порядок та чистоту в церкві! Вона освячена, у ній перебуває сам Бог під скромними видами хліба й вина. Збираймося часто тут на молитву, щоби благодати Бога про мир в Україні, про добрий стан нашої душі, молимося за наших ближніх та осіб,

«Під Твою милість прибігаємо...»

стоятель собору о. Роман Кравчик, який зазначив, що дитячі постаті нагадують йому ангелів у своїй чистоті і вірності. Священик подякував батькам, що виховують таке молоде покоління, і побажав їм бути взірцем батьківства та материнства, показуючи добрий приклад християнського життя. Отець Роман також подякував керівництву та вчителям Центру за їхню дбайливість і передав установі ікону Матері Божої Неустанної Помочі.

Керівник Центру Ольга Когут зазначила, що для Центру є важливою праця у плеканні традицій і надбань українців, зокрема і духовних цінностей.

Опісля усі урочисто пішою ходою з іконою попереду рушили до приміщення «Веселки».

Владика звернувся до братів з духовним словом, а саме роздумами щодо постаті апостола Йоана та його місце в історії спасіння.

Опісля Літургії владика подякував за спільну молитву та побажав сил і наснаги. Зі своєї сторони, отець-ректор Ігор подякував за візит та турботу про семінарію. На завершення брати зробили спільну світліну з усіма священниками. Відтак святкування перенеслися до трапезної, де кожний мав нагоду підкріпитися смачними стравами та поспілкуватися в теплій атмосфері.

Митрополит благословив катехитів

місію на катехитичне служіння у 2016-2017 році.

З нагоди Дня катехита Архiepрейську Божественну Літургію в Архикатедральному соборі св. Юра звершив Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський. Завершилося богослужіння власне благословенням на плідну і творчу працю.

Відтак відбулася зустріч катехитів у Митрополітичній палаті, окрасою якої став концерт духовної музики тріо священників «Новий час».

вороже наставлених до нас. Господь вірить нам, тож і ми віддаймося цілковито у його ласкаві руки!»

По завершенні св. Літургії Митрополит Львівський нагородив подячними грамотами жертводавців, які найбільш спричинилися до побудови нового храму. Відтак архiepрей звершив Чин освяченням води та уділив усім присутнім своє архiepрейське благословення.

(Продовження, початок на 1 стор.)

святкувати свої річниці чи дні народження інших осіб. У цьому немає жодної провини, бо певна річниця уродин – це нагода подякувати Господу за те, що Він створив безсмертну душу для мене та моїх ближніх, дарував нам від Себе силу духовного життя.

На світ прийшла Марія, Мати Божого Сина. Такої ласки вибрання не знали батьки Марії – Йоаким та Анна. Вони вимолили у Господа небесну Доньку для світу і прищепили їй сильну віру в єдиного Бога. Слова мудреця легко скеруємо на честь та славу Марії: «Вона ж над сонце краща, понад увесь зоряний світ» (Мудр. 7, 29). Тому що Вона – вибрана Господом, розвивалася під пильним оком Небесного Отця. Користала з усіх дарів, нічого не змарнувала, не втратила, а навпаки – додавала позитиву в духовному рості. Зло жодним чином не мало місця у її особі, не могло ніяким способом приліпитися до Неї, навіть тінь зла торкнулась її. Любов Марії до Бога та її довіра до Нього була такою сильною й повною, що найменший негатив не смів затривожити її сумління.

Марія Богородиця – повна ласки, Господньої благодаті, але це не виключало її людських почуттів, любові, тривоги, переживань... Її слова до ангела: «Ось Я Господня слугиня: нехай зо Мною станеться по твоєму слову!», – означали, що її воля повністю суміщається з волею Небесного Отця. Вона жила волею Бога і не бажала мати своєї волі; але це не звільнило її від великих та складних життєвих випробувань – усе виконала це з честю тому, що повністю довірилася Богові. Богородиця вміла у повноті жити в з'єднанні з Богом кожним ударом свого серця! «До Господа взивай зо свого серця, дівице – дочко Сіону! Лий потоком сльози днями й ночами! Не давай собі впину, очей твоїх зіницям не давай спокою!» (Пл. Єр. 2, 18). Так, Божа Мати, Матір Милосердя, постійно молилася за свого туземного життя і не перестає допомагати нам й заступатися своїми благаннями перед Небесним Отцем за увесь людський рід до цього часу! До Неї найкраще стосуються слова: «Я – мати красної любові, остраху, знання й благої надії, я даю вічні блага всім моїм дітям і тим, що від Бога призначені» (Сир. 23, 18). Коли Марія повна небесних дарів, – а матері легко діляться зі своїми дітьми тим, що посідають, навіть готові віддати усе, – то Богородиця, як наша небесна Мати, радо пропонує нам духовні дари: віру, надію, любов, мудрість мужність, покору, милосердя, щедрість тощо. Благаймо нашими щирими молитвами Пресвяту Діву Марію миру в Україні, щирого навернення до Бога нашого народу, добрих та дбайливіх про народ керівників, розвитку нашої Церкви, спокою між самим людом України. Стараймося, достойні сестри і брати, так жити, щоби носити у собі чисте і любляче серце й душу, вільні від усякої гріховної скверні.

Цей рік проголошений Святішим Отцем «Роком Божого милосердя», тож користаймо із цього, щоби часто каятися перед Господом за свої та інших провини. Пам'ятаймо, що Марія, Мати милосердя, постійно вимолює у Господа для нас необхідних духовних дарів. Молимося щиро, щоденно та часто до Неї, принаймні, коротку молитву «Богородице Діво...». Благаймо її словами: «Радуйся, Царице, Мати Милосердя! До Тебе звертаємося нашими просьбами, щоби Ти не зважала на прогрішення наші, але виблагала у Господа прощення наших гріхів та щирого каяття!»

† Ігор, Митрополит Львівський УГКЦ
21 вересня 2016 р. Б., храм Різдва Пресвятої Богородиці, с. Конопниця

ВІРНІ УГКЦ В ЧЕРНІГОВІ ВІДЗНАЧИЛИ ПАРАФІЯЛЬНИЙ ПРАЗНИК

У день свята Різдва Пресвятої Богородиці чернігівські греко-католики відзначали парафіяльний празник. Як повідомляє прес-служба парафії, з нагоди свята відбулись молитовні чування, які розпочались Вечірнею з Литією, духовною наукою отця-пароха Петра Лози. Молодь та діти підготували біблійні роздуми з інсценізацією таємниць життя Богородиці. В цей вечір громада УГКЦ в Чернігові в особливий спосіб молилась за мир в Україні.

В день празника святкову Літургію очолив протоігумен о. Андрій Рак, ЧНІ. Йому співслужили о. Роман Пушка з Ніжина, о. Юрій Логаза зі Славутича та о. Мирон Шевчук, ЧНІ. У святкуванні взяли участь також сестри-редемптористки, які прибули зі Львова та Кам'янця-Подільського.

Після Божественної Літургії відбулось освячення води та мирування, а на завершення свята – спільний почастунок, приготований парафіянами храму.

Прес-служба Київської архієпархії

СЕМІНАРИСТИ ВИВЧАТИМУТЬ ДАВНЬОЄВРЕЙСЬКУ МОВУ

Цими днями в Київській Трьохсвятительській духовній семінарії розпочали мовний курс із вивчення давньоєврейської мови.

Першими, кому випала нагода вивчати старовірську мову, стали семінаристи III та IV курсів. Викладає давню біблійну мову спеціаліст з біблійного богослов'я о. доктор Роман Лаба, OSPPE.

Для семінаристів це надзвичайна нагода заглибитися в пізнання Біблії через вивчення однієї з біблійних мов. «Саме через цю мову маємо доступ до книг Старого Завіту та ключі до розуміння Нового Завіту. Таким способом, маємо можливість наблизитися до біблійного середовища євангельської проповіді, а, отже, краще зрозуміти саме Слово Боже», – повідомляє прес-служба КТДС.

Прес-служба Київської архієпархії

ПЕРШИЙ ВИПУСК КАТЕХИТІВ У ЛУЦЬКОМУ ЕКЗАРХАТІ

У перших днях жовтня при Луцькому василіянському монастирі відбулися надзвичайно важливі події у житті катехитів Луцького екзархату: дні духовної віднови в часі реколекцій та вручення сертифікатів й канонічних місій на катехитичне служіння у новому навчальному році.

У своїх науках реколектант – о. Леонід Григоренко, редemptорист, – наголосив, що одним із завдань катехита є допомогти ближньому побачити любов і Милосердя Боже. Здійснити цю мету життя можемо, лише цілком довірившись Христу.

У неділю, 2 жовтня, урочистості розпочалися Архирейською Божественною Літургією, яку очолив Луцький екзарх Кир Йосафат Говера. Преосвященний владика висловив вдячність директору Катехитично-педагогічного інституту УКУ с. Луїзі Цюпі, СНДМ та її співпрацівникам, о. Терентію Цапчуку, ЧСВВ й усім, хто спричинився до організації катехитичних курсів у Луцькому екзархаті, а також благословив катехитів і закликав церковну спільноту за них молитися й підтримувати. Під час Божественної Літургії вірні чисельно приступили до святих Тайн Сповіді й Причастя.

Завершилося свято спільним почастунком і щирим спілкуванням духовенства та катехитичної спільноти.

ПРЕСТОЛЬНИЙ ПРАЗНИК У ЄВПАТОРІЇ

14 жовтня на парафію Покрови Пресвятої Богородиці м. Євпаторія прибув із пастирським візитом з нагоди храмового свята владика Михаїл (Бубній), екзарх Одеського та адміністратор Кримського екзархатів УГКЦ. На подвір'ї римо-католицького храму св. Мартина архієрея зустріла численна євпаторійська громада вірних та представники кримських парафій, що прибули на святкування, а також священник та вірні грецької церкви Константинопольського патріархату. Запашином короваєм і щирими побажаннями вітали владика діти та парох о. Богдан Костецький.

Архирейську Божественну Літургію очолив владика Михаїл у співслужінні з єпископом-помічни-

(Далі, у колонці на стор. 5)

Глава УГКЦ у Києві говорив про «двері до пекла»

У Києві представники українських Церков й релігійних організацій разом із державними службовцями відкрили меморіальну дошку на честь десятків тисяч репресованих невинних жертв нацистського і комуністичного політичних режимів. «Якщо в ті часи десь в Україні й були двері до пекла, то ними була ця брама до внутрішньої тюрми в Києві. Через неї вели й мого попередника патріарха Йосифа Сліпого», – сказав, зокрема, Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав 26 вересня під час відкриття меморіальної пам'ятної дошки жертвам політичних репресій ХХ століття. Дошку відкрито на місці колишнього в'їзду-виїзду до внутрішньої тюрми центрального апарату НКВС УРСР.

Участь у заході взяли члени ВРЦіРО, голова Служби безпеки України Василь Грицак та представники державної влади. Далі Глава Церкви промовив: «Вдячний СБУ і вам, пане генерале, за те, що ви відреагували на наше прохання, яке ми висловили вам особисто. Бо сотні тисяч людей, рідні та близькі яких загинули в тих страшних катівнях, не мають місця, де можна помолитися за

Наприкінці вересня Блаженніший Святослав, Глава УГКЦ, зустрівся із міським головою Києва – Віталієм Кличком. Під час зустрічі обговорили шляхи вирішення проблем, пов'язаних зі скандальною забудовою «Сонячної Рів'єри» поряд із Патріаршим собором УГКЦ. Учасником зустрічі був також владика Йосиф (Мілян), єпископ-помічник Київської архієпархії.

Віталій Кличко презентував компромісний, з точки зору забудовника, варіант завершення будівництва двох будівель (що знаходяться в межах прибережних захисних смуг) з облаштуванням ландшафтного парку на всій іншій території цієї земельної ділянки, а також поінформував про нові виклики, пов'язані з проведенням пісенного фестивалю Євробачення'2017 у травні наступного року, зокрема, необхідністю в дуже стислі терміни облаштува-

Віднайдено ймовірно поховання загиблих під Крутами студентів

Цими днями стало відомо, що внаслідок обстеження території парку Аскольдова могила, поблизу храму Святого Миколая Чудотворця УГКЦ у Києві, було віднайдене ймовірно поховання студентів загиблих під Крутами.

Як розповів митрофорний протоєрей о. Ігор Онишкевич, під час робіт біля храму була обстежена територія парку з метою пошуку братської могили, в яку були перепоховані студенти з-під Крут. «26 вересня підприємством СП «Пам'ять і Слава» під керівництвом Ольги Бойченко було віднайдене споруду, яка, згідно з архівними джерелами, цілком відповідає опису та місцю розташування могили героїв-крутян», – зазначив протоєрей.

За словами о. Ігоря, знайдена могила київських студентів є Божим благословенням для України серед подій війни на Донбасі, а також

вічний спочинок їхніх найдорожчих. Ми просили, аби тут, де стіни ввібрали кров, сльози, страждання тих невинних жертв, була й молитва. Дякую, що ви відгукнулися на це прохання».

На думку Предстоятеля Церкви, ця подія є знаковою ще й тому, що вона символізує внутрішнє переродження СБУ, яка «із репресивного органу перетворюється на орган захисту України та її громадян». «Нехай Бог допоможе вам стояти на сторожі безпеки нашої вільної незалежної України і прийме у свої вічні обійми невинно вбитих, незалежно від конфесійної й національної приналежності», – завершив Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Блаженніший Святослав зустрівся з мером Києва

ти територію до фестивалю. Також мер Києва акцентував увагу на неприпустимості фізичного протистояння, пов'язаного з цією забудовою.

Блаженніший Святослав зі свого боку наголосив на необхідності відкритого діалогу із залученням всіх зацікавлених стосовно використання території довкола Патріаршого Собору, виходячи з вимог законодавства та принципу добросусідства.

Також Глава УГКЦ звернув увагу, що позиція Церкви в ситуації, що склалася з незаконним будівництвом поблизу Патріаршого собору Воскресіння Христового в Києві, залишається незмінною та оприлюднена на офіційному сайті. Крім цього, виходячи з міжнародного резонансу, якого набула ця незаконна забудова, він закликав до виваженого підходу у прийнятті рішень, пов'язаних із цією проблемою. Блаженніший Святослав запевнив, що Церква, яка є невід'ємною частиною місцевої громади, наполягає на законності і прозорості у прийнятті цього рішення, відкидає будь-які корупційні дії, пов'язані з незаконним будівництвом та виступає за усунення причини для протистояння.

Повідомив Олег ЯКИМ'ЯК

ствердженням перемоги миру над агресором.

Враз із повідомленням про знахідку парох храму св. Миколая Чудотворця звернувся до голови Печерської районної в місті Києві державної адміністрації з проханням про допомогу в проведенні дослідження братської могили з метою подальшого її благоустрою, щоби, за словами священника, молитвою на віки увінчувалась їхня пам'ять.

Прес-служба Київської архієпархії

На Вінниччині святкували храмовий празник

В останню неділю вересня Барська обитель Різдва св. Івана Хрестителя відзначала свій храмовий празник в честь Різдва Пресвятої Богородиці. Розділити радість цього свята прибули отці та брати по Чину зі Львова та Брюхович, а також із Крехова. При цій нагоді протоігумен провінції Найсвятішого Спасителя в Україні о. Йоан Школик, ЧСВВ, здійснив приписану канонічну візитацію.

Святкові урочистості розпочалися Великою Вечірнею в переддень празника, яку очолив парох храму о. Мелетій Батіг, ЧСВВ. В сам день празника святкову Утреню очолив ігумен Крехівського монастиря о. Іван Майкович, ЧСВВ. Урочисту Божественну Літургію у співслужінні гостей-священників очолив о. Йоан Школик, ЧСВВ. В час Літургії о. протоігумен виголосив проповідь, в якій наголосив на смиренні Пречистої Діви Марії та її батьків Йоакима і Анни, які своїми подвигами показали світлий приклад боговгодного життя і служіння у сповненні Божої волі на них.

Опісля о. протоігумен від імені всієї провінції подякував о. Мелетію за його труд і служіння, яке він несе у м. Бар уже 22 роки, нагородивши його медаллю, а також представив нового настоятеля для Барської обители – о. Йосафата Герляка, ЧСВВ.

На завершення торжественних святкувань усі присутні процесійно вийшли на подвір'я монастиря, до фігури Пресвятої Богородиці, де було освячено воду та окроплено нею присутніх.

За повідомленням прес-служби парафії

Новий храм на Чорному морі

і вірними, несучи в антимінсі святі мощі, тричі обійшов довкола храм, окроплюючи його ззовні свяченою водою. Парафіяни та гості свята із захопленням й великою радістю серця спостерігали за величавою подією.

Опісля розпочалася Архиерейська Божественна Літургія, під час якої владці Михаїлу співслужили генеральний настоятель Згромадження Воплоченого Слова о. Густаво Нето, священнослужителі Одеського, Скадовського та Херсонського деканатів, а також запрошені священнослужителі та отці-монахи з Закарпаття, Івано-Франківська та Вінниці. Радість святкування приїхали розділити також вірні з ближніх і дальніх парафій.

Після Божественної Літургії Кир Михаїл подякував усім, хто спричинився до будівництва цієї святині, вручив меценатам і жертводавцям подячні грамоти та побажав усім добра, миру, злагоди, любові і щоб Господь завжди вислуховував їх молитви у новоосвяченій святині. Відтак усі помолились за мир і спокій в Україні, заспівавши духовний гімн «Боже великий, єдиний», а владика уділив усім присутнім своє архиерейське благословення.

Прес-служба Одеського екзархату УГКЦ

Цікавим є те, що до місійних подій запросили також і парафіян із УАПЦ: разом із настоятелем їхньої храму о. Юрієм відбувся спільний похід до фігури Божої Матері із чудотворною іконою Неустанної Помочі. Завершилися місії обходом довкола храму з місійним хрестом, який мали змогу понести всі по черзі: діти, молодь, матері, чоловіки. Хрест встановили біля храму. Власне цей місійний хрест місіонери й залишили для парафіян, щоби він пригадував про науки, настанови і молитви, які відбувалися у храмі разом із ними.

Марія ЖУКРОВСЬКА

(Закінчення, початок у колонці на 4 на стор.)

ком Одесько-Сімферопольської дієцезії РКЦ владикою Яцеком Пилем, ОМІ та духовенством двох обрядів. Після прочитаного Євангелія архиєрей виголосив змістовну проповідь про необхідність життя з Богом і в Бозі, наголосивши на головних духовних цінностях, які потрібні для досягнення святості і вічного життя. Єпископ підкреслив, що образ Покрови Пресвятої Богородиці, яким вона покрила всіх людей у Влахернському храмі – це образ її заступництва за нас у сьогоднішні нелегікі та неспокійні часи. На завершення проповіді владика Михаїл заохотив усіх вірних молитися до Пресвятої Богородиці, щоб Вона вимолила у Господа потрібних ласк для усіх кримчан.

Після завершення богослужіння архиєрей привітав о. Богдана та вірних з храмовим святом та подякував усім парафіянам за стійкість у вірі та любов до своєї Церкви, що, попри всі бурхливі події, вистояли і зберегли віру.

Відтак о. Григорій Палига, ЧНІ зачитав грамоту від імені адміністратора Кримського на право носіння отцем Богданом Костецьким хреста з прикрасами за жертвне служіння в Кримському екзархаті.

В свою чергу, протопресвітер Кримський, місіонер Божого Милосердя протоієрей Богдан Костецький подякував достойному гостеві за присутність та вручену нагороду. «Кожна людина у своєму житті щось ігнорує, а чомусь імponує. Ваша присутність, дорогий владико, уже другий рік поспіль на нашому престольному празнику є свідченням того, що Ви нам імponуєте. Ваша любляча посмішка, архиєрейська поважність, монаша простота та ангельська радість спонукає нас сьогодні до справжньої християнської досконалості, до впевненості у розбудові нашої церкви в Криму», – сказав отець Богдан.

Від імені боголюбивих парафіян зі словами вдячності до обох єпископів звернувся церковний староста Покровського храму м. Євпаторії Андрій Серветник, який подякував владикам за духовну поживу, що їй отримали вірні цього дня. Для п. Андрія та його родини це було особливе свято, оскільки його донечка Анна вперше урочисто приступила до св. Тайн Сповіді та Причастя.

На обличчях людей можна було легко побачити почуття радості. Одягнені у вишиванки та національне вбрання усі молільники були запрошені на святкову трапезу, приготовану парафіянами.

Прес-служба Кримського екзархату

МІСІЯ БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ У СЕВАСТОПОЛІ

16 жовтня, у 17-ту неділю по П'ятидесятниці, у день священномученика Діонісія Ареопігита, в Святоуспенському храмі м. Севастополя було звершено Божественну Літургію, яку відслужив протопресвітер Кримський, місіонер Божого Милосердя протоієрей Богдан Костецький.

В своєму слові о. Богдан акцентував, що на прикладі жінки-хананеянки ми мусимо мати непохитну віру, щоб долати всі труднощі на протязі нашого життя. «Господь допускає часом великі випробування, і подолати їх можна лише силою молитви та віри. У Бога ніколи не буває запізно. Коли ми вичерпуємо свої людські сили, тоді появляється місце для Божого діяння», – підсумував декан Кримський.

На завершення св. Літургії священник передав найщиріші вітання та архиєрейське благословення севастопольській громаді від імені адміністратора Кримського владика Михаїла (Бубнія).

Відтак о. Богдан зустрівся з членами парафіяльної ради, з якими обговорив юридично-правові аспекти життєдіяльності парафії та шляхи реалізації проекту завершення розпочатого будівництва храму. «Ваша згуртованість показує, що хоч часом і буває небагато людей на богослужіннях, проте наша спільна праця на користь Церкви дасть неодмінно позитивний результат», – запевнив священник.

Олександр ШВЕДОВ

«Милосердні, як Отець», – свята місія у Красному

З нагоди Року Божого Милосердя в селищі Красне Буського деканату, з благословення єпископа Сокальсько-Жовківської єпархії Михаїла (Колтуна) відбулася свята місія «Милосердні, як Отець». Місію провели отці-редемптористи разом із сестрами Згромадження Пресвятої Родина. Ця особлива подія у житті місцевої громади притягнула до себе увагу не лише парафіян, але й мешканців навколишніх сіл.

Кожен день місії був присвячений певній темі і мав своє гасло, яке глибоко розкривали у науках проповідники. Місійні науки виголошувалися на богослужіннях зранку і ввечері. Протягом дня місіонери відвідували хворих по домах і в лікарні, проводили зустрічі з дітьми та молоддю в дитячому садочку і в школі. Щовечора відбувалися станові науки для окремих груп вірних: для чоловіків, для жінок, для людей похилого віку, для дітей, для молоді.

Мандруючи Інтернетом

УЧАСТЬ АБО СПРИЯННЯ АБОРТУ – ПЕРЕПОНА ДО СВЯЩЕНИЧИХ СВЯЧЕНЬ

Єпископ Хуан Ігнасіо Апп'ета, секретар Папської Ради з питань законодавчих текстів, наголосив, що чоловіки, які брали участь у здійсненні абортів або йому сприяли, а також ті, що вчинили спробу самогубства, підпадають під дію канону 1041 Кодексу канонічного права і мають перепону для отримання Таїнства Священства. В Кодексі Канонів Східних Церков цьому канону латинського права відповідає канон 762.

Проте кожен єпископ-ординарій має владу усунути цю перепону.

«Католицький оглядач»
з посиланням на Радіо Ватикан

«СТРАСТІ ХРИСТОВІ»:

ПЛАНУЄТЬСЯ ЗНЯТИ ПРОДОВЖЕННЯ ФІЛЬМУ
Голівудський актор і режисер Мел Гібсон приступив до роботи над продовженням фільму «Страсті Христові». Як повідомляє «The Hollywood Reporter», нова стрічка розповість про воскресіння Ісуса Христа, яке описано в Новому Завіті. Сценарист Рендолл Воллос, який раніше працював з Гібсоном над фільмом «Хоробре серце», зазначив: «Страсті Христові» – це лише початок; тут ще багато про що можна розповісти».

Поки що фільм ще не має студії та інвесторів, оскільки написання сценарію лише почалося.

У 2004 році Мел Гібсон випустив фільм «Страсті Христові», в якому розповідається про останні дні земного життя Ісуса Христа. При бюджеті в 30 млн доларів у прокаті фільм зібрав понад 610 млн доларів.

САУДІВСЬКА АРАВІЯ ПЕРЕЙШЛА З ІСЛАМСЬКОГО НА ГРИГОРІАНСЬКИЙ КАЛЕНДАР

Саудівська Аравія вирішила перейти з ісламського місячного календаря на сонячний григоріанський, щоби таким чином заощадити гроші на зарплати держслужбовцям, пише британська газета «The Independent».

Рішення про перехід з календаря, традиційного для королівства з часу його утворення в 1932 році, реалізується з 1 жовтня в рамках оголошених урядом заходів з оптимізації фінансових витрат. У кабінеті міністрів підраховали, що через цю календарну реформу працівники бюджетної сфери недоотримають зарплату за 11 днів.

Ісламський місячний календар складається з 12 місяців тривалістю 29 або 30 днів. У ньому на 11 днів менше на рік, ніж у сонячному календарі. Доба, згідно з мусульманським календарем, починається в момент заходу сонця, а не опівночі, як у григоріанському. Літочислення в ісламському календарі ведеться від дати переселення пророка Мухамеда і перших мусульман з Мекки до Медини – 16 липня 622 року.

«Интерфакс»

В ІРАНІ ЗААРЕШТОВАНО ГРУПУ КОЛИШНІХ МУСУЛЬМАН, ЯКІ ПРИЙНЯЛИ ХРИСТІАНСТВО

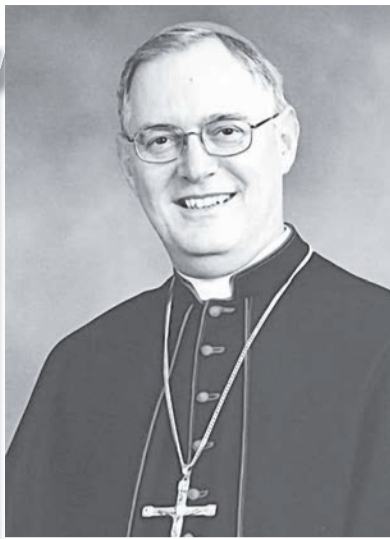
Іранська поліція заарештувала групу християн, які раніше сповідували іслам і відмовилися від нього. Правоохоронці вторглися 26 серпня на сімейне свято і затримали 15 гостей. Арешти здійснені в районі Фіруз-Кух, на північ від Тегерана. Вони стали частиною кампанії, яку розгорнула іранська поліція, намагаючись домогтися, аби на святах, урочистостях та вечірках дотримувалися ісламські звичаї.

Всі 15 були вивезені в невідомому напрямку. З них лише Амір Саман Дашті зміг зв'язатися зі своєю родиною по телефону. Він розповів, що всі були доставлені до сумнозвісної в'язниці Евін.

Серед затриманих виявились колишні мусульмани, які, прийнявши християнство, вже арештовувалися за віру. Їх звинувачували в євангелізації та проповіданні віри за допомогою т.зв. «домашніх церков» («домашні церкви» в Ірані знаходяться поза законом). Один із затриманих – Афшар Надері, що протестував проти жорстокого поводження поліцейських, був побитий.

Сім'ї затриманих християн стурбовані, що попередні звинувачення будуть знову відкриті, і до них додадуть нові.

316NEWS

Єпископ Провіденсу монс. Томас Тобін став на захист священника своєї дієцезії о. Франческо Франчезе, який відсторонив від музичного служіння у ввіреній

Єпископ став на захист священника

йому парафії чоловіка, який увійшов у гомосексуальний союз, інформує «LifeSite». Проти цього рішення о. Франчезе протестувала невелика група парафіян, яка, начеписавши символіку ЛГБТ-руху, прийшла на недільну Месу і під час молитви Символу віри співала пісню. Майже одразу о. Франчезе опинився під потужною інформаційною артилерією ЗМІ, які почали нападати на відважного пароха, стверджуючи, що його безкомпромісність протирічить бажанню Папи Франциска.

Єпископ Тобін став в обороні священника і заявив, що критики о. Франчезе мали би знати наступне:

– Папа Франциск сказав, що одностатевий «шлюб» – це діяння

диявола і руйнування сім'ї;

– Папа Франциск підтримує єпископат Мексики у його боротьбі проти легалізації одностатевих союзів у цій країні;

– Папа Франциск відкинув кандидатуру посла Франції при Апостольському Престолі, оскільки запропонований кандидат був декларований геєм;

– Папа Франциск одразу ж звільнив з посади і притягнув до дисциплінарної відповідальності священника, як тільки стало відомо, що цей священник є геєм.

На переконання єпископа Тобіна, Папа Франциск на місці о. Франчезе поступив би точнісінько так само.

«Католицький оглядач»

101-річна бразилійка: ніколи не пізно до Причастя

«Це була прекрасна мить. Ми побачили, що ніколи не запізно, аби почати приймати св. Євхаристію», – сказала одна з опікунок 101 річної Доньї Пенї, яка уперше в житті приступила до Таїнства св. Причастя.

28 вересня Донья Пеня під час Святої Меси у Домі опіки Богородиці з гори Кармель у Ріо-де-Жанейро пережила один із найважливіших моментів у своєму житті. Також і для численних свідків її першого Причастя це була вельми зворушлива мить.

Донья мешкає в Домі опіки вже рік, і саме тут вона почала брати участь у Святих Месах разом з іншими підопічними. Капелан Дому о. Домінгос Савіо Сільва Феррейра сказав, що якось вона попросила його про сповідь. Тоді він зрозумів, що Донья ніколи не приступала до св. Причастя. І розпочалися приготування...

Працівники Дому ствердили, що можна було легко помітити – прийняття св. Причастя було тим, «чого вона дуже прагнула; вона дуже серйозно готувалася до першого Причастя».

Історія Доньї зворушила серця інтернатів у Бразилії та Сполучених Штатах. Нічого дивного – це, певно, перший такий випадок!

Ця історія має гарну мораль: ніколи не буває запізно, аби пізнати любов Господа Бога.

За матеріалами: Deon, CREDO

Парламент Єгипту прийняв закон про будівництво нових християнських храмів

Парламент Єгипту схвалив закон, який полегшує будівництво християнських церков. Проте цей закон продовжує залишатися об'єктом різкої критики з боку окремих спостерігачів і груп, що належать до числа єгипетських християн.

Голова парламентської асамблеї Алі Абдель Аал підтвердив, що в кінці засідання парламенту 30 серпня 2016 року за закон проголосували понад дві третини з 596 членів парламенту. Головним чином, це були парламентарі, що належать до більшості, яка підтримує президента Абделя Фаттаха аль-Сісі. Єгипетські ЗМІ повідомляють, що схвалення закону відбулося в невимушеній атмосфері, а деякі члени парламенту навіть скандували гасла на кшталт: «Хай живе хрест і півмісяць!»

Після прийняття закону глава парламенту Алі Абдель Аал негайно зателефонував до коптського патріарха Тавадроса II, щоби висловити свої вітання главі Коптської Церкви.

Згідно з положеннями нового закону, губернатори провінцій Єгипту зобов'язані будуть відповісти протягом чотирьох місяців на запити щодо будівництва нових церков, подані йому християнськими громадами. У випадку відмови губернатор повинен навести вагомі аргументи для обґрунтування свого рішення, а громада, яка отримала відмову, матиме право звернутися до адміністративних судів.

У новому законі, серед іншого, йдеться й про те, що «розміри церкви повинні відповідати кількості членів, що належать до християнської громади, і повинні враховувати приріст населення». Саме це формулювання піддається критиці з боку багатьох за його невизначеність.

Синод Коптської Церкви висловив свою згоду на запропонований закон лише 24 серпня. Проте, на думку багатьох єгипетських християн, новий закон, незважаючи на його недосконалість, є кроком вперед у порівнянні з так званими «10 правилами», доданими в 1934 році до османському законодавству Міністерством внутрішніх справ Єгипту, яке заборонило, серед іншого, будувати нові церкви біля шкіл, каналів, урядових будівель, залізниць та житлових районів. У багатьох випадках суворе застосування цих правил призводило до відмови дозволити будівництво церков у містах і селах, населених переважно християнами, особливо в сільських районах Верхнього Єгипту.

316NEWS

Атеїсти знову хочуть зруйнувати пам'ятник «10 заповідей»

У США тривають судові перипетії навколо пам'ятника десяти біблійним заповідям в штаті Пенсільванія – атеїсти вимагають прибрати його за порушення закону про розділення Церкви та держави і на тій підставі, що він зведений на державній землі.

Спірний монумент стоїть при вході на територію школи в місті Нью-Кенсінгтон штату Пенсільванія (другий подібний пам'ятник зводиться на території міського капітолію в місті Літл-Рок штату Арканзас).

Тяганина з приводу монумента в Пенсільванії – це, по суті, відновлення позову з аналогічної справи 2012 року, який було програно атеїстами в 2015 році. Тоді позивачка Марі Шауб, дочка якої вчилася в школі, де встановлено пам'ятник, вимагала знесення 60-річного монумента на тій підставі, що він порушує закон про відділення Церкви від держави, але суддя тоді вважав позов безпідставним, оскільки сама Шауб була в районі пам'ятника вкрай рідко і випадково, а, отже, її страждання в зв'язку з ним виглядали в позові судовому засіданні не виступала свідком дочка Шауб, яка могла б переконливіше довести, що монумент завдає шкоди її почуттям і віруванню.

Цікаво, що всього місяцем пізніше той же суд визнав неконституційним інший пам'ятник «Десяти заповідей», встановлений на території школи в місті Коннелсвілл. Натхненні цим

успіхом, відразу кілька груп атеїстів, в тому числі й «Об'єднання американців за відділення Церкви від держави» та «Антидифамційна ліга», подали документи на відновлення позову у справі Шауб.

У штаті Арканзас історія пам'ятника «10 заповідей» почалася з ініціативи сенатора штату Джейсона Раперта. Йому захотілося встановити пам'ятник на території капітолію штату. Якось Верховний суд США вже виносив рішення про захист подібного монумента на тій підставі, що він простояв багато десятиліть в оточенні інших історичних пам'яток (втім, це рішення навряд чи можна застосувати до зовсім нового монументу в штаті Арканзас). Незважаючи на це, законодавча ініціатива Раперта була підтримана сенатом штату, був складений проект спорудження, але справа майже не зрушила з місця через брак фінансування. Крім того, ходять чутки, що й інші релігійні групи зацікавлені в тому, щоб звести свої споруди на тій же території.

На даний момент ситуації, що склалися в обох штатах, ще далекі від розв'язки.

316NEWS

В Італії триває кампанія проти будівництва мечеті поблизу Пізанської вежі

Група активістів розпочала кампанію проти будівництва мечеті поруч із дзвіницею собору Санта-Марія Ассунта, більш відомого як Пізанська вежа. Опонентів не влаштовує близькість мечеті до всевітньо відомої пам'ятки. Раніше проект був схвалений міською радою.

Активісти провели акцію протесту в Пізі і зібрали дві тисячі підписів проти будівництва. На їхню думку, цього достатньо для проведення референдуму з питання про перегляд рішення влади міста.

Зі свого боку мер Пізи Марко Філіпеску наполягав на обґрунтованості рішення про дозвіл на зведення мечеті. «Протягом двадцяти років мусульмани Пізи збираються в маленькій мечеті в центрі міста, і до сих пір ніхто проти цього не протестував», – заявив він, додавши, що мечеть буде будуватися виключно на приватні кошти.

У свою чергу, президент Союзу ісламських громад Італії Іззедін Ельзір висловив переконання, що в разі проведення референдум матиме антиконституційний характер і нестиме загрозу свободі віросповідання. «Наші права слід захистити. Ця кампанія основана

на забобонах та протидії, інспірованої політиками, які бажають набрати голоси, експлуатуючи почуття страху після недавніх атак у Франції, Бельгії та Німеччині», – зазначив він.

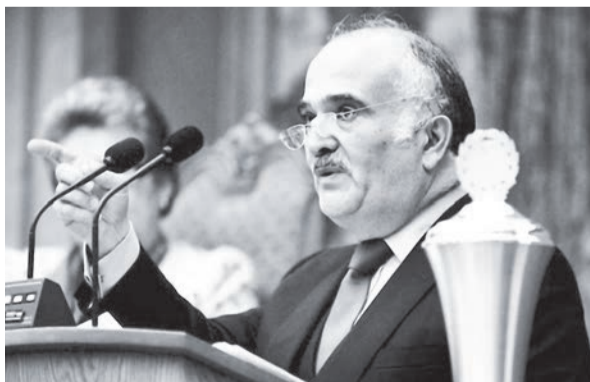
За даними Ельзіра, в Пізі проживає 3 тисячі мусульман.

316NEWS

Принц Йорданії виступив на захист християнства

У статті, присвяченій кризі на Близькому Сході, принц Йорданії Хасан виступив на захист християнства і християн. Він зазначив, що християнство є складовою частиною життя Близького Сходу протягом уже двох тисяч років, підкресливши, що християнство не є суто західною релігією. Воно народилося на Близькому Сході і потім, як дар, розійшлося по всьому світу. Християнські громади були невід'ємною частиною розвитку арабської культури і цивілізації.

«Знищення християнства в місці, де воно було народжене, знищить все багатство фарб близькосхідного килима і стане ніби ударом молота по нашій спадщині. Реальність така, що ми всі – одне співтовариство, об'єднане спільними переконаннями та історією», – заявив принц Хасан, зазначивши, що вражений «огидними нападами» радикальних ісламистів на християн. Він висловив переконання, що мусульмани, євреї та християни повинні об'єднатися, щоби разом боротися проти «апокаліптичного бачення» Ісламської держави.

Принц закликав усіх учасників міжрелігійного діалогу «зупинити це небезпечне сповзання до ненависті, самознищення і братовбивчих конфліктів».

Його королівська високість принц Йордану Хасан є засновником і президентом королівського інституту міжрелігійних досліджень. Від початку громадянської війни в Сирії Йорданія стала прихистком для 600.000 сирійських біженців.

316NEWS

У Росії ЗНОСЯТЬ ЄДИНИЙ ХРАМ УПЦ КП
Московський обласний суд ухвалив рішення знести Свято-Троїцький храм Богородської єпархії УПЦ Київського Патріархату, який стоїть уже 20 років і є єдиним храмом цієї конфесії на території Росії, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на сайт «Релігія в Україні».

«Московський обласний суд виніс рішення на наш апеляційний позов. З 3 жовтня 2016 року набирає чинності остаточний вирок про знесення нашого Свято-Троїцького храму в місті Ногінськ Московської області, задовольнивши позивача – адміністрацію Ногінського району (а по суті – Московську патріархію), і рішення першої судової інстанції Ногінського міського суду», – пише в Facebook єромонах Свято-Скорород, клірик Богородської єпархії.

Як зазначається, храм буде знесений в 4-місячний термін за рахунок єпархії.

«Все українське систематично підчищається і знищується: сьогодні – резонансне рішення щодо знесення храму, до цього – закриття української бібліотеки і ліквідація єдиної централізованої української організації «Український конгрес Росії», – відзначає служитель УПЦ КП.

У минулому році благочинний церков Богородського округу Московської єпархії РПЦ стверджував, що «активісти вимагають припинення будівництва ще одного храму Київського патріархату на території Ногінського району. За його словами, справа в тому, що люди, які називають себе «православними» і служать на вулиці Радянської Конституції, були відлучені від Церкви ще в 90-ті роки».

Парохія Київського патріархату існує в підмосковному Ногінську з 1994 року. У 1997 році влада з використанням ОМОНу вигнала парохіян з Бого-явленського собору в центрі міста, після чого вони перемістилися в малопримітну будівлю закинutoї фабрики на околиці.

В АНГЛІЇ ПЕРЕПОХОВАЛИ ОСТАНКИ ПЕРШИХ НА ОСТРОВІ ХРИСТИЯН

В Англії археологи знайшли і перепоховали на церковному кладовищі останки перших християн, вік яких – приблизно 1400 років. Після тривалого вивчення в університетській лабораторії вони були перепоховані в підземній усипальниці-крипті храму св. Ейдана, поруч із замком, після особливої поминальної служби, прочитаної давньоанглійською мовою. Для цих останків був збудований в усипальниці особливий склеп, – повідомляє Християнський портал КІРІОС.

Ще в період з 1998-2007 років під час археологічних розкопок в піщаних дюнах поблизу замку Бамбург в графстві Нортумберленд було виявлено понад 100 скелетів. Археологи, які працювали за науковим проектом «Bambur Research Project» і досліджували останки, пояснили: «Для нас це була незабутня знахідка, і ця неймовірна подія ще стоїть перед очима, немов усе це сталося вчора. Ми розкрили і досліджували могилу, облицьовану кам'яними плитами, і зрозуміли, що нарешті-то виявили місце втраченого древнього християнського кладовища в Боул Хоул».

Протягом 15 років з моменту виявлення знахідки керівники проекту працювали в лабораторіях університету Дарема, аналізуючи кісткові останки й відновлюючи їх історію. Наразі є підстави вважати, що ці люди належали до двору короля Освальда Святого – правителя Нортумбрії з 634 по 642 рік. У листуванні з місцевою владою вчені писали: «Результати дослідження просто захоплюючі, і ми сподіваємося й далі ділитися ними з науковою громадськістю в наступних статтях, в довгоочікуваній монографії і, будемо сподіватися, в популярних статтях та у спеціальному центрі для відвідувачів... Ми завжди хотіли перепоховати їх після вивчення в храмі св. Ейдана, який настільки ж давній, як і цвинтар, і стане чудовим місцем їх остаточного упокоєння».

Джесіка Тернер, співробітниця асоціації «Northumberland Coast AONB», що спорудила похоронний склеп й організувала похоронну церемонію разом з «Bamburgh Heritage Trust», заявила: «Це надзвичайно зворушливо і дуже правильно, що місцем остаточного упокоєння їхніх кісток обрана усипальниця в храмі св. Ейдана. Просто душу захоплює, коли думаєш, що багато хто з цих людей своїми вухами чули проповіді святого Ейдана на цьому самому місці, де й був закладений нинішній храм в 635 році нашої ери».

За матеріалами КІРІОС

(Закінчення, початок на 1-й стор.)

Що сказав Папа під час прес-конференції дорогою до Риму?

Журналістів цікавила думка понтифіка стосовно того, як можна сприяти встановленню тривалого миру та забезпечити дотримання прав людини у ситуації конфлікту між Вірменією та Азербайджаном. Ось що сказав Папа Франциск: «Я звертався до цієї теми двічі протягом моєї подорожі. Друга розмова була присвячена ролі релігії у цьому діалозі, у вирішенні цих проблем. Я вірю, що діалог, щирий діалог, без приховування чогось під столом, – єдиний вихід із ситуації, що склалася (...). Якщо це важко реалізувати, якщо вистачає відваги звернутися до міжнародного трибуналу – дійте! Звертайтеся до трибуналу в Гаазі, представляйте це для міжнародного розгляду. Я не бачу іншого виходу! Інший вихід – це війна, а з війною все буде втрачене остаточно. Християни мають молитися, молитися за мир (...). На мою думку, три кавказькі народи мають проблеми: Грузія має проблеми з Росією, – не знаю багато на цю тему, та вони великі... Усе лише посилюватиметься... Вірменія – це нація з відкритими кордонами, тут виникають труднощі з Азербайджаном. Якщо діалог не просувається, слід звертатися до міжнародних організацій... І молитися про мир... Іншого шляху нема».

Журналістка канадського видання «La Presse» попросила понтифіка прокоментувати його слова про «світову війну», що ведеться проти подружжя, зазначаючи, що він говорив на цю тему, «вживаючи дуже міцних слів стосовно розлучення». Марія Елена Рібеццо зазначила, що «кількома місяцями раніше, під час Синоду єпископів, лунали розмови про прихильність та прийняття розлучених».

У відповідь Папа Франциск зазначив: «Усе, що я сказав учора, записане в «Amoris laetitia», усе! Подружжя – це союз чоловіка та жінки. (...)

Образ Бога – це союз чоловіка та жінки; цю ікону Бога не відображає лише жінка, або лише чоловік. Цей образ створюють чоловік і жінка, які стають одним тілом, єднаючись у подружжі. Це істина! Посеред культури конфліктів та численних проблем це важко реалізувати; навіть сучасні філософії стверджують: «Я щось роблю, я втомився і припиняю це робити; далі починаю робити щось інше – друге, третє, четверте... Це я мав на увазі, коли говорив про світову війну проти подружжя. Подружжя – це ікона Бога: коли ви руйнуєте його, ви нищите, спотворюєте цей образ. У «Amoris laetitia» йдеться про те, як діяти у таких ситуаціях, як лікувати рани подружжя, як дозволити милосердю увійти туди. Минулого тижня Церква зверталася до Бога прекрасною молитвою: «Господи, Ти чудесно створив світ і ще чудесніше відкупив його...» Поранене подружжя, поранену пару слід приймати з милосердям – це головний принцип, однак зло існує, гріх та слабкість існують. Та останнє слово – не за гріхом та слабкістю, а за милосердям».

Пояснюючи таємницю милосердя Бога до свого сотворіння, Папа розповів про абатство Везле, що у Франції, де, як каже традиція, знаходиться могила св. Марії Магдалини та зведено храм на її честь:

«Середньовічні собори були катехизмом у скульптурах. У церкві св. Марії Магдалини знаходиться скульптура, що представляє Юду, який повісився (...). Однак по інший бік храму є скульптура, що представляє Христа, Доброго Пастиря, який несе Юду на своїх раменах. Вони дивляться один на одного. Обличчя Спасителя сумне, однак можна на ньому помітити усмішку. Вони обоє знають, що таке милосердя».

«Amoris laetitia» показує суть, пояснює, чим є подружжя; однак постають проблеми з вихованням дітей, наприклад... У восьмому розділі йдеться про те, як слід ці поранені подружжя приймати. Слід керуватися чотирма критеріями: прийняти поранені подружжя, супроводжувати їх, розпізнавати ситуацію в кожному окремому випадку та інтегрувати їх у спільноту. Таким чином здійснюватиметься чудесне відродження та відновлення, у якому ми можемо брати участь завдяки відкупленню у Христі», – сказав Папа Франциск, зазначаючи, що «усі чомусь починають читати його останню адгортацію з восьмого розділу». «Це неправильно – треба читати від початку до кінця! А що найважливіше у цьому документі? Залежить від людини. Як на мене, четвертий розділ – це суть документу (...). Однак потрібно читати,

перечитувати й обговорювати увесь документ. Є гріх, однак є і милосердя, спасіння й турбота», – сказав він.

Питання Джона МакЕлві, журналіста американського видання «National Catholic Reporter», стосувалося питання гендерної ідеології та ідентифікації: «Ваша Святосте, Ви назвали гендерну теорію великим ворогом і загрозою для подружжя. Та що б Ви сказали людині, яка бореться зі своєю сексуальною орієнтацією й відчуває, що це – проблема біології, адже природна стать не відповідає тому, що вона відчуває, не відповідає статі, з якою вона себе ідентифікує? Ви – як пастир та служитель – як би допомагали такій людині?»

«Спершу хочу сказати, що як священникові, єпископові й Папі, мені доводилося товаришувати людям із гомосексуальними нахилами: я зустрічався з гомосексуалістами, допомагав їм; я – як апостол Христа – наблизив їх до Господа; я ніколи їх не відкидав. Цих людей слід підтримувати так, як би їх сьогодні підтримував Христос. Коли така людина приходить до Господа, вона не почує від Нього: «Йди геть, бо ти – гомосексуаліст!»

Щодо впровадження гендерної ідеології... Один чоловік із Франції розповідав мені, як його дружина-католичка запитала при столі їхнього 10 річного сина, ким він хоче стати, коли виросте. Той відповів: «Дівчиною!» Батько усвідомив, що його синові викладали у школі теорію гендеру. Це протиприродно! Одна річ, якщо людина має схильності й навіть змінить стать; інша річ – навчати цього у школі, аби змінити ментальність. Це я називаю ідеологічною колонізацією.

Минулого року я отримав листа від іспанця, який розповів мені свою історію. Він народився дівчиною; в дитинстві та юності дуже страждав, адже почувався хлопцем, фізично

будучи дівчиною. Маючи 22 роки, він розповів про це своїй матері та сказав, що хотів би змінити стать. Мати просила не робити цього за її життя; коли вона померла, дівчина пішла на операцію. Після операції ця жінка звернулася до душпастирів в Іспанії, спілкувалася з єпископом, який дуже допоміг цій особі, яка змінила також документи й одружилася. Я розмовляв із цим чоловіком, знайшов для нього час; він (насправді вона) написав мені листа та сказав, що для нього було б великою потіхою приїхати зі своєю дружиною до мене. Я прийняв їх, і вони були щасливі. По сусідству з ними жив 80 річний священик (...), який допомагав сестрам у парафії. Незабаром з'явився також і новий, який кричав до цих людей просто на вулиці: «Ви підете до пекла!» (...) Розумієте? Життя – це життя, речі треба приймати такими, якими вони приходять. Гріх залишається гріхом. Гомосексуальні схильності та гормональний дисбаланс – важка дійсність; потрібно бути уважними і не вважати усіх однаковими. (...) Але я приймаю кожного, супроводжую, вивчаю, розпізнаю ситуацію та інтегрую... Так чинив би сьогодні Христос!

Будь ласка, тільки не напишіть: «Папа «освятив» транссексуалів!». Я вже бачу перші сторінки газет! (...) Я хочу, щоб мене правильно зрозуміли: це – моральна проблема, що має бути вирішена з милосердям Бога. Те саме стосується питань подружжя, про які ми говорили, що впливають із читання «Amoris laetitia»: до їхнього вирішення слід завжди підходити з відкритим серцем. І не забувайте про абатство Везле, про церкву св. Марії Магдалини! Вона – прекрасна!»

За матеріалами: CNA; CREDO

Папа Франциск: Диявол має дві потужні зброї, щоб знищити Церкву

Під час ранкової Святої Меси у каплиці ватиканської резиденції Святої Марти, коментуючи перше Послання святого Павла до Коринтян, яким святий апостол докоряє мешканцям Коринту за суперечки, Папа Франциск нагадав, що вже від самого початку

існували «ідеологічні та богословські розбіжності, які розривали Церкву. Диявол має дві потужні зброї, щоби знищити Церкву: поділи й гроші. Диявол сіє заздрощі, амбіції, ідеї для того, щоб розділювати. Або ж сіє пожадливість». Це так, як після війни «все зруйновано і задоволений диявол йде собі геть, а ми, наївні, йому підіграємо». «Ця брудна війна поділів, – це раз наголосив Його Святість, – є неможливо тероризм», пояснюючи, що мова йде про тероризм пліток, пересудів, язика, що вбиває, «кидає бомби, нищить», а злочинець залишається в тіні.

Розбіжності в Церкві не дають зростати Царству Божому, не дозволяють добре побачити, Яким є Господь. Поділи призводять до того, що бачимо боротьбу одних проти других. «Там

немає олії єдності, немає бальзаму єдності». Диявол іде далі, – підкреслив Святіший Отець, – не тільки до християнської громади, але безпосередньо до джерела єдності, яким є Євхаристія».

«Ісус молився до Отця за єдність, а диявол намагається її знищити», – мовив Папа. Він закликав молитися за єдність і захищати джерело – «коріння єдності Церкви, яким є Тіло Христове, а ми щоденно здійснюємо Його жертву в Пресвятій Євхаристії».

Святіший Отець звернув увагу на те, що святий Павло писав про розбіжності між мешканцями Коринту ще дві тисячі років тому, але його слова й надалі залишаються актуальними. «Просімо в Господа єдності Церкви, щоб у ній не було поділів. Про єд-

ність також у джерелі Церкви, яким є Христова жертва, яку ми звершуємо кожного дня».

У відправі Святої Меси в каплиці резиденції Святої Марти брав участь також архієпископ-емерит мексиканського міста Сан-Луїс-Потосі, майже 95-річний Артуро Антоніо Шиманскі Рамірес. На початку проповіді Папа Франциск нагадав, що він брав участь у II Ватиканському Соборі, а тепер, незважаючи на похилий вік, допомагає в душпастирській праці в парафії. Архієпископ Рамірес, батько якого був поляком, під час II Ватиканського Собору познайомився та потоваришував з майбутнім святим Іваном Павлом II, на два роки старшим від нього. Вони обидва стали єпископами у віці 38 років.

Вбивати в Боже ім'я – це диявольська справа

Папа Франциск відслужив Святу Месу за французького священика, отця Жака Амеля, вбитого 26 липня цього року у місті Сент-Етьєн-дю-Рувре поблизу Руана. Свята Меса в каплиці Дому святої Марти у Ватикані була відслужена на знак близькості до родини священика та всієї церковної громади дієцезії Руана в день, коли Церква відзначала свято Воздвиження Чесного Хреста. У заупокійному богослуженні взяли участь близько 80

паломників з дієцезії Руана разом зі своїм архієпископом Домініком Лебреном.

«Як би мені хотілося, щоб усі релігійні конфесії визнали, що вбивати в ім'я Бога – це диявольська справа», – наголосив Папа Франциск під час проповіді. Він зазначив, що життя і смерть отця Амеля вписані до історії мучеництва християн, і, власне, свято Воздвиження Чесного Хреста допомагає зрозуміти цю історію. Христос, «будучи Богом,

став подібним до людей і упокорився аж до смерті на хресті, – підкреслив Папа. – Від цієї Христової тайни починається вся історія мучеництва християн, від перших сторіч аж до сьогодні».

Папа підкреслив, що о. Амель був убитий на хресті – коли звершував жертву Ісусового Хреста. Він був людиною доброю, лагідною, мав духа братерства, завжди прагнув миру, а був убитий як розбійник. Саме це є диявольським аспектом переслідувань, – наголосив понтифік. «Щодо цієї людини, яка прийняла мучеництво біля вітаря разом із мучеництвом Христа, я думаю про одну річ. У цей важкий момент, під час цієї трагедії, коли він бачив, що на нього чекає, ця лагідна людина, добра, братерська, не втратила ясності розуму і чітко звинуватила вбивцю, називаючи його ім'я. Сказав ясно: «Йди геть, сатано!»

Отже, автором переслідувань є диявол. І мучеництво свідчить про життя Христа. Французький священик був убитий під час Святої Меси, ніби злочинець, віддаючи «своє життя задля нас», за те, що «не відрікся від Ісуса», подібно до перших християн, які сповідували Ісуса і платили за це своїм життям. Їм пропонували відректися, нагадав Папа: «Визнайте, що наш бог є істинним, а не ваш. Зробіть жертву нашому богові, або нашим богам». І їх вбивали, якщо вони відмовлялися. Ця історія «повторюється до сьогоднішнього дня, і тепер в Церкві є більше християнських мучеників, ніж у перші часи християнства», – підкреслив Його Святість.

«Сьогодні християн убивають, піддають тортурам, ув'язнюють, тому що вони не відрікаються від Ісуса Христа. Ця історія веде нас до нашого отця Жака: він

є частиною цього ланцюга мучеників. Християни, які сьогодні страждають – в тюрмі, піддані тортурам та позбавлені життя, через те, що не відреклися від Ісуса Христа, – показують жорстокість цього переслідування. І цю жорстокість, яка хоче від християн відречення, потрібно назвати своїм іменем: вона – диявольська». Тому отець Амель був прикладом мужності, який повинен нагадувати усім про те, що потрібно відректись самих себе, допомагати іншим та без страху йти вперед. «Нам потрібно молитися до нього, бо він – мученик! А мученики – блаженні. Ми повинні молитися до нього, щоб дав нам смиренність, братню любов, мир і мужність, щоб говорити правду: вбивати в ім'я Бога – це від диявола».

Джерело: Радіо Ватикан

Затверджено католицько-православний документ про першість у Церкві першого тисячоріччя

Протягом 16-21 вересня 2016 року в центральній італійській місті К'єті відбувалася чергова пленарна зустріч Змішаної міжнародної комісії богословського діалогу між Католицькою та православними Церквами. Результатом зустрічі стало затвердження документу «Синодальність і Першість в першому тисячоріччі. На шляху до спільного розуміння в служінні єдності Церкви». Своїми думками про значення цього документу та про перебіг зустрічі в інтерв'ю для Радіо Ватикану поділився заступник Секретаря Папської Ради сприяння єдності християн монсеньор Андреа Пальм'єрі:

– Цей документ є результатом довгого шляху, що розпочався так званним «Равенським документом», затвердженим 2007 року. У ньому католики і православні разом стверджували необхідність першості у Церкві на місцевому, регіональному та вселенському рівнях. Йшлося про те, що слід визначити, яким чином ця першість повинна здійснюватися. Тепер, з цим новим документом, який потребував довгої праці, оскільки заторкує одну з ключових проблем протистояння між католиками і православними, ми маємо пояснення того, як здійснювалися першість

та синодальність у першому тисячоріччі. А модель першого тисячоріччя стає вказівкою для того, щоби змогли вирішити дотепер існуючі проблеми між католиками і православними.

– **Яке значення для сьогоднішнього дня має затвердження цього документу?**

– Це крок, це всього лиш крок на шляху, який може бути ще дуже довгим. Але це, однак, дуже важливий крок, оскільки ставить перше тисячоріччя як вказівку, як приклад, як модель для того, щоби владнати ще існуючі проблеми на еклезіологічному рівні. У ньому знаходимо не лише корисні, але й необхідні послання для того, щоби змогли уявити здійснення першості в контексті синодальності також і в нарешті з'єдиненій Церкві.

– **Як у світлі цього документу бачать цю першість православні?**

– Із дослідження першого тисячоріччя виявилось, що не може бути жодного сумніву в тому, що Римський Престол був визнаний як перший в порядку Церков. Але ця першість все-таки завжди здійснювалася в контексті синодальності. Далі, в наступних кроках, очевидно, потрібно пояснити, що конкретно означає ця першість і як її можна здійснювати сьогодні так, щоби вона справді служила сопричастю між Церквами.

– **Які перспективи відкриваються тепер для діалогу?**

– Діалог тепер має спільну основу, на якій можна продовжувати вивчення того, якими можуть бути структури, які зможуть забезпечити сопричастя між усіма Церквами Сходу та Заходу. Документ робить спільне послання на досвід першого тисячоріччя, в інтерпретації якого католики й православні

досягли згоди. Цей документ відкриває шлях, але не вирішує всіх труднощів. Але, однак, дозволяє нам бути оптимістами щодо майбутнього.

– **Це важлива подія, адже це – перший документ після 2007 року...**

– Це вказує на труднощі та старанність Комісії в тому, щоби досягти згоди в настільки делікатних питаннях. Існувала необхідність у тривалому й поглибленому вивченні історичних, канонічних, патристичних джерел для того, щоби дійти до спільної інтерпретації, що не завжди було легко. Але це, без сумніву, є підставою великої надії на те, що вдалося досягти деяких

фундаментальних елементів цієї згоди.

– **Якою була атмосфера цієї пленарної зустрічі?**

– Пленарна зустріч пройшла в атмосфері великого братерства, щирості та відкритого й відвертого співставлення. Це, без сумніву, причинилося до успіху праці. Крім того, не бракувало нагоди для молитви, як у католицькому катедральному соборі в К'єті, так і під час служіння Божественної Літургії в санктуарії Маноппелло поблизу К'єті. Все це створило також духовний контекст, який є не менш важливим, поряд з досягнутими результатами.

На фото: санктуарій Маноппелло у провінції К'єті (Італія)

Найдавнішу в Україні Біблію віднайшла поліська вчителька

Найстарішим Святим Письмом, переписаним на території України та збереженим до наших днів, вважається Пересопницьке Євангеліє. З'явилося воно в середині XVI століття, й нині на ньому присягають новообрані Президенти України. Проте найдревнішим українським Євангелієм усе ж таки є не Пересопницьке, а Нобельське. Це сенсаційне відкриття ще два роки тому здійснила вчителька-красналиця із села Мутвиця, що в Зарічненському районі.

Валентина Тумаш працює в Мутвицькій загальноосвітній школі. За фахом – учитель російської мови та літератури, проте найбільшим своїм захопленням вважає красналицтво, зокрема пошукову роботу. Давно вже стала, як сама каже, одержима цим. Улітку замість відпочинку Валентина Миколаївна їде в обласний архів і часом по два тижні безвилазно копирсається у старих паперах, відшукуючи унікальні документи про свою малу

батьківщину й Полісся. Крім цього, вона ще й завідує районним музеєм вишивки і ткацтва, який організувала й утримує на професійному рівні тут-таки, в Мутвиці. Найціннішими експонатами в ньому вважає вишиті рушники із зображенням жінки з піднятими руками – поліської берегині.

– Коли я тільки-но починала музейну справу, – розповідає про них Валентина Миколаївна, – то їздила в Рівне до професора Шевчука. А він сказав: «Якщо знайдете рушник з поліською берегинєю, то можете робити музей, а ні – то нуль ціна йому буде». Повернулася додому, питаю у своєї матері, чи не траплявся їй коли-небудь такий. «Чому ж ні? Колись вони були чи не в кожній господині, – відповідає. – Та й досі такий висить у нашій старій хаті». Пішли туди, а він і справді висить собі на стіні.

Для музею відремонтували силами школи приміщення колишнього дитячого садка. Тепер наш музей відомий далеко за межами району, а й навіть із закордону приїжджають науковці та любителі автентичних народних промислів.

– Як Вам вдалося розшукати ту унікальну стародавню поліську Біблію?

– Улітку 2014 року мені до рук потрапила книжка Петра Гільтебрандта «Рукописное отделение Виленской публичной библиотеки», видане в Росії ще в середині XIX століття. У ній і вчитала розповідь про рукописне Четвероєвангеліє, написане 1520

року в селі Нобель Зарічненського району. Це мене дуже зацікавило: виходило, що Нобельське Євангеліє ще давніше за Пересопницьке. Але чи є воно і досі у Вільнюсі, адже від часу опису його Гільтебрандтом минуло майже півтора століття? Поділилася своїм відкриттям з місцевим священником. Той порадив написати запит у бібліотеку Академії наук Литви. Так і зробили. А незабаром і відповідь отримали, і не лише з підтвердженням, що Нобельське Євангеліє у них зберігається й досі, а й з кількома його фотознімками.

– Чому саме в Нобелі воно переписувалося, як гадаєте? І як потрапило до Вільнюса?

– Теперішнє невеличке село Нобель у середні віки було містом. Є припущення, що на початку другого тисячоріччя воно стало одним з вагомих центрів християнства. Навіть ще в XVI столітті в ньому діяли п'ять церков і чоловічий монастир. Як Євангеліє опинилося в Литві, можна лише здогадуватися. 1856 року граф Тишкевич заснував у Вільнюсі Музей давнини, а колишній попечитель Виленського навчального округу Корнілов ревно займався пошуками раритетів. Відрядив у Західний край досвідчених осіб, яким доручив збирати рукописні книги, що мали цінність. Таким чином, очевидно, і потрапило їм до рук Нобельське чотирикнижжя.

– Яким бачите майбутнє цієї визначної пам'ятки минувшини?

– Торік громадськість Зарічненщини відзначила 495-річчя написання Нобельського Євангелія. У недалекому 2020-му настане півтисячорічний ювілей. Вірю, що знайдуться небайдужі люди, які допоможуть повернути святиню на батьківщину. Можливо, тим самим знімуть прокляття, накладене в XVI столітті, якщо Євангеліє вивезуть з храму, для якого воно було переписане. Можливо, через це церкви в Нобелі знищувалися й відбудовувалися десятки разів: їх спалювали татари, 1875 року один храм згорів від блискавки, 1914-го – від снаряду, 1977-го – від підпалу. Був якийсь Божий знак і в 1993-му, коли відкривали в селі нинішню церкву: в найурочистіший момент Літургії обірвалося панікаділо. Тоді цей прикрий випадок не затьмарив свята, та все ж викликає різні роздуми.

Микола ШМИГІН,
Рівненська область

Чому до священників ми звертаємось словом «отче»

Один із традиційних закидів протестантів на адресу католиків звучить наступним чином: «Ви порушуєте заповідь Христа, коли називаєте своїх пастирів «отцями». Зазвичай далі «викривач» католицького «відступництва» відкриває Біблію на задалегідь підготовленому місці й урочисто зачитує рядки з 23-го розділу Євангелія від Матея: «Ви ж не давайте себе звати: Учителю, – один бо ваш Учитель, ви ж усі – брати. Та й отця собі теж не йменуйте на землі: один бо у вас Отець – Той, що на небі. Ані наставниками не звіт'яся: один бо ваш Наставник – Христос». Потім Біблія закривається, «викривач» переводить погляд на свого слухача, щоб оцінити ступінь приголомшення, яке, на його думку, ці слова мають справити на «відступника».

Але чи справді Церква впродовж багатьох століть не помічала цих слів з Євангелія, поки брати-протестанти не звернули на них увагу католикам? Чи, може, є якесь інше пояснення тому, що до священників звертаються словом «отче»?

Навіть поверхове знайомство з Біблією показує, що у ній зовсім не засуджується вживання слова «отець» – ані в буквальному, ані в переносному сенсах. «Шануй твого батька і матір твою...» – одна з заповідей Декалога. Та й

власним дітям ніхто з протестантів не забороняє звертатись до них словом «тато».

Якщо земних батьків, яким ми зобов'язані своїм народженням і життям, треба шанувати, то тим більше це стосується тих людей, завдяки яким відбувається наше «духовне народження». Апостол Павло, звертаючись до християнської спільноти у Коринті, каже: «Я вас породив через Євангелію в Христі Ісусі». Саме це дає йому право називатись батьком для цих віруючих: «Бо хоч би ви мали тисячі учителів у Христі, та батьків не багато» (1Кор. 4, 15). І це – не єдиний випадок, коли апостол Павло застосовує до себе слово «отець» або «батько»:

«Благаю тебе про мого сина, що його породив у кайданах, про Онисима» (Флм. 10); про Тимотея Павло пише: «Він, як син батькові, служив зо мною справі Євангелії» (Флп. 2, 22). Дуже зворушливо і по-батьківськи звертається ап. Павло до галатів: «О мої дітоньки, яких я знову народжую в муках, доки Христос вообразиться у вас!» (Гал. 4, 19).

«Мої дітоньки» – також улюблене звернення до християн і апостола Івана. У своїх трьох невеликих за об'ємом посланнях улюблений учень Христа вісім разів називає християн «дітоньки». Яким же може бути звернення у відповідь, як не «батько», «отець»?

Вочевидь, у словах Євангелія, наведених на початку, йдеться не про заборону вживати слово «отець» стосовно будь-кого, окрім Бога, а

про щось зовсім інше. І якщо подивитись контекст, то стає зрозумілим, про що саме. Ісус засуджує лицемірство книжників і фарисеїв, які лише видаються праведними, роблячи усі свої діла напоказ, щоби здобути повагу та визнання: «Люблять перші місця на бенкетах і перші сидження в синагогах та вітання на майданах багаточисних, щоби люди звали їх: Учителю!» (Мт. 23, 6-7). Оце марнославство і засуджує Ісус, а не самі слова «учитель, наставник, отець».

Звернення до священників словом «отче», має особливий характер. Катехизм Католицької Церкви називає його «службовим священством». Як Христос прийшов для того, щоби стати слугою усіх, так і священник приймає таїнство рукоположення, щоби через проповідь Євангелія і звершення Таїнств служити освяченню і зростанню у вірі інших. Католицькі священники – спадкоємці апостолів. Адже саме від апостолів, через рукоположення єпископів і священників, вже впродовж двох тисячоліть безперервно тягнеться у часі ланцюжок апостольського спадкоємства. І слово «отець» до священників католики вживають на тій самій підставі, на якій його застосовували до себе апостоли.

Олена КАЧУРОВСЬКА

Одкровення фізика, який повернувся «з того світу»

Цілком можливо, що за межами сприйняття наших почуттів ховаються світи, про які ми й не підозрюємо...

Альберт Ейнштейн

Провідний конструктор ОКБ «Імпульс» Володимир Єфремов помер раптово. Зайшовся в кашлі, опустився на диван і зтих. Родичі спочатку навіть не збагнули, що сталося жакливе. Подумали, що присів відпочити. Наталя першою вийшла з заціпеніння, торкнула брата за плече:

– Володю, що з тобою?

Єфремов безсило завалився на бік. Наталя спробувала намацати пульс. Серце не билось! Вона почала робити штучне дихання, але брат не дихав.

Наталя, сама медик, знала, що шанси на порятунок зменшуються з кожною хвилиною. Намагалася «завести» серце, масажуючи груди. Закінчувався восьма хвилина, коли її долоні відчули слабкий поштовх у відповідь. Серце «включилося», Володимир Григорович почав дихати сам.

– Живий! – обняла його сестра. – Ми думали, що ти помер, що вже все, кінець!

– **Кінця немає**, – прошепотів Володимир Григорович. – **Там теж є життя. Але інше. Краще...**

Володимир Григорович записав пережите під час клінічної смерті у всіх подробицях. Його свідчення безцінні. Це – перше наукове дослідження загробного життя вченим, який сам пережив смерть. Свої спостереження він опублікував у журналі «Науково-технічні відомості Санкт-Петербурзького державного технічного університету», а потім розповів про них на науковому конгресі. Його доповідь про потойбічне життя стала сенсацією.

– Придумати таке неможливо! – заявив професор Анатолій Смирнов, голова «Міжнародного клубу вчених».

Репутація Володимира Єфремова в наукових колах бездоганна. Він – великий фахівець в галузі штучного інтелекту, довгий час працював в ОКБ «Імпульс». Брав участь у запуску Гагаріна, зробив внесок у розробку новітніх ракетних систем. Чотири рази його науковий колектив отримував Державну премію.

– До своєї клінічної смерті вважав себе абсолютним атеїстом, – розповідає Володимир Григорович. – Довіряв тільки фактам. Всі міркування про загробне життя вважав релігійним дурманом. Чесно кажучи, про смерть тоді не думав: справ на службі було стільки, що й за десять життів

не розсьорбати. Тож лікуватися було ніколи, хоч серце «брикалося», хронічний бронхіт замучив, інші хвороби дошкуляли.

12 березня в будинку сестри, Наталії Григорівни, у мене стався напад кашлю. Відчув, що задихаюся. Легені не слухалися мене, намагався зробити вдих – і не зміг! Тіло стало ватяним, серце зупинилося. З легень із хрипом та піною вийшло останнє повітря. У мозку промайнула думка, що це – остання секунда мого життя.

Але свідомість чомусь не відключилася. Раптом з'явилось відчуття надзвичайної легкості. У мене вже нічого не боліло – ні горло, ні серце, ні шлунок. Так комфортно почував себе лише в дитинстві. Не відчував свого тіла і не бачив його. Але зі мною zostавалися всі мої почуття і спогади. Я летів кудись гігантською трубою. Відчуття польоту виявилось знайомими – подібне траплялося й раніше уві сні. Подумки спробував сповільнити політ, змінити його напрямком. Вдалося! Жаху і страху не було – лише блаженство. Спробував проаналізувати те, що відбувається. Висновки прийшли миттєво: світ, в який я потрапив, існує; я мислю, а, отже, теж існую, і моє мислення має властивість причинності, раз воно може змінювати напрямок і швидкість мого польоту.

– Все було свіжо, яскраво і цікаво, – продовжує свою

пам'яті був воістину бездонним.

Спробував повернутися в те місце, над яким уже пролетів, подумки уявивши його. Все вийшло! Це було схоже на телепортацію.

Прийшла фантастична думка: до якої ж міри можна впливати на цей навколишній світ? І чи не можна повернутися у своє минуле життя? Подумки уявив собі поламаний телевізор зі своєї квартири. І побачив його відразу з усіх боків. Я звідкись знав про нього все: як і де він був виготовлений, де була видобута руда, з якої виплавили метали, які використано в конструкції. Знав, який сталевар це робив; знав, що він одружений, що у нього – проблеми з тещею. Бачив усе пов'язане з цим телевізором глобально, усвідомлюючи кожен дрібницю. І точно знав, яка деталь несправна. Потім, коли мене реанімували, я поміняв той транзистор Т-350 і телевізор запрацював...

Було відчуття всесильності думки. Наше КБ два роки билось над вирішенням складного завдання, пов'язаного з крилатими ракетами. І я раптом, представивши цю конструкцію, побачив проблему у всій багатогранності. І алгоритм вирішення виник сам собою. Потім я записав його і впровадив...

Усвідомлення того, що він – не один на тому світі, прийшло до Єфремова поступово.

жени можливості, всесильний і сповнений любові. Цей невидимий, але відчутний всім моїм єством суб'єкт робив усе, щоб не налякати мене. Я зрозумів, що це Він показував мені явища і проблеми у всьому причинно-наслідковому зв'язку. Я не бачив Його, але відчував гостро-гостро. І знав, що це – Бог...

Раптом я помітив, що мені щось заважає. Мене тягли назовні, наче морквину з грядки. Не хотілося повертатися, бо тут було добре. Але все чомусь замиготіло, і я побачив свою сестру. Вона була переляканою, а я сяяв від захоплення...

Єфремов у своїх наукових працях описав потойбічний світ за допомогою математичних та фізичних термінів. У цій статті ми вирішили спробувати обійтися без складних понять і формул.

– **Володимире Григоровичу, з чим можна порівняти світ, у який ви потрапили після смерті?**

– Будь-яке порівняння буде невірним. Процеси там протікають не лінійно, як у нас, вони не розтягнуті в часі. Вони йдуть одночасно і на всі боки. Об'єкти «на тому світі» представлені у вигляді інформаційних блоків, зміст яких визначає їхнє місцезнаходження та властивості. Все і вся знаходиться одне з одним у причинно-наслідковому зв'язку. Об'єкти і властивості укладені в єдину глобальну інформаційну структуру, в

гру. Але обидва світи – наш і потойбічний – реальні. Вони постійно взаємодіють один з одним, хоч і відокремлені один від другого, й утворюють в сукупності з керуючим суб'єктом – Богом – глобальну інтелектуальну систему.

Наш світ більш простий для осмислення, він має жорсткий каркас констант, що забезпечують непорушність законів природи, а сполучає тут події час. У потойбічному ж світі констант або немає взагалі, або їх значно менше, ніж у нашому, і вони можуть змінюватися. Основу побудови того світу становлять інформаційні утворення, що містять усю сукупність відомих і ще невідомих властивостей матеріальних об'єктів при повній відсутності самих об'єктів. Так, як на Землі це буває в умовах моделювання на ЕОМ. Я зрозумів – людина бачить там те, що хоче бачити. Тому описи потойбічного світу людьми, що пережили смерть, відрізняються один від одного. Праведник бачить рай, грішник – пекло...

Для мене смерть була радістю, яку неможливо передати словами, яку не можна порівняти з нічим на Землі. Навіть любов до жінки в порівнянні з пережитим там – ніщо...

Святе Письмо Володимир Григорович прочитав уже після свого воскресіння. І знайшов підтвердження своєму посмертному досвіду і своїм висновкам про інформаційну сутність світу.

– В Євангелії від Івана сказано, що «на початку було Слово, і Слово було у Бога, і Слово було Бог. Воно було в Бога від початку. Все через Нього постало, і ніщо, що постало, не постало без Нього», – цитує Біблію Єфремов. Чи це не натяк на те, що в Писанні під «Словом» мається на увазі якась глобальна інформаційна суть, що включає в себе всеосяжний зміст усього?

Свій посмертний досвід Єфремов застосував на практиці, і ключ до багатьох складних завдань, які доводиться вирішувати в земному житті, він приніс звідти.

– Мислення всіх людей має властивість причинності, – каже Володимир Григорович. – Але мало хто здогадується про це. Щоб не завдати зла собі та іншим, необхідно дотримуватися релігійних норм життя. Святі книги продиктовані Творцем, і це – «техніка безпеки» людства...

Смерть для мене тепер не страшна. Я знаю, що це – двері в інший світ.

розповідь Володимир Григорович. – Моя свідомість працювала зовсім інакше, ніж раніше. Вона охоплювала все відразу одночасно, для неї не існувало ні часу, ні відстаней. Я милувався навколишнім світом. Він був немов згорнутий у трубу. Сонця не бачив, усюди – рівне світло, яке не відкидає тіней. На стінах труби видно якісь неоднорідні структури, що нагадують рельєф. Не можна було визначити, де верх, а де низ.

Спробував запам'ятовувати місцевість, над якою пролітав. Це було схоже на якісь гори. Ландшафт запам'ятовувався без жодних зусиль, обсяг моєї

– Моя інформаційна взаємодія з навколишнім середовищем поступово втрачала односторонній характер, – розповідає Володимир Григорович. – На сформульоване питання в моїй свідомості з'являлася відповідь. Спочатку такі відповіді сприймалися як природний результат роздумів, але згодом до мене почала надходити інформація, яка була вже за межею тих знань, якими я володів за життя. Знання, отримані в цій трубці, багаторазово перевищували мій колишній багаж!

Я усвідомив, що мене веде Хтось всюдисущий, що не має меж. І Він має необме-

жній все відбувається відповідно до заданих провідним суб'єктом – тобто Богом – законів. Йому підвладне виникнення, зміна або видалення будь-яких об'єктів, властивостей, процесів, в тому числі хід часу.

– **Наскільки вільною є там у своїх вчинках людина, її свідомість, душа?**

– Людина, як джерело інформації, теж може впливати на об'єкти в доступній їй сфері. За моєю волею змінювався рельєф «труби», виникали земні об'єкти.

– Схоже на фільми «Соляріс» і «Матриця»...

– І на гігантську комп'ютерну

Згадаймо і не забуваймо

Життя та діяльність греко-католицьких священників, зокрема монахів, у страшні часи гоніння Церкви маловідомі широкому загалові. Їх важка, виснажлива, дуже небезпечна в умовах тоталітаризму, підпільна праця – це пам'ять, історія Церкви, що мужньо перенесла усі лихоліття катакомбного існування (майже півстоліття!), боролася за своє існування, незалежність української держави, за її національне відродження. Багатьох її рядових труженників – борців за віру Христову, завдяки котрим розпочався ренесанс Української Греко-Католицької Церкви, вже немає серед нас. Не завжди доля була лагідною до них. Проте вони йшли по життю гордо, без страху, впевнені у правоті й необхідності своєї праці. Залишилися їхні діла – справа їх життя, за які вони віддали свої найкращі роки, здоров'я і нерідко – власне життя. У похмурі часи підпілья поставили на вітар служіння Божові й українському народові свій погляд, розум і сили, не боячись нікого й нічого – ні зайд-посіпак, ні яничар, ні сатанинських фабрик знущань і тортур; робили свою справу щоденно, робили її бездоганно.

І завжди (чому?), коли відходить людина добра, наставник, вчитель, спадає на думку, що подяку й добрі слова визнання потрібно було віддати їм саме за їх життя, а не вже тепер, по відході.

Напевно, в їхніх планах та задумах зосталося багато нездійсненого, хоча і встигли вони зробити дуже багато і дочекатися (правда, неблагатьом пощастило) плодів своєї подвижницької праці. Про двох (з багатьох) таких подвижників Христової віри, що 20 років тому відійшли під вічну Божу опіку, представників славної когорти душпастирів катакомбної Української Греко-Католицької Церкви, яких, як, власне, й саму Церкву, не поборили, не зламали страшні реалії советського, комуністичного терористичного режиму, імперії тотального зла, і будуть оці наступні дві коротенькі оповіді-згадки.

Перша оповідь – про отця Чину Найсвятішого Ізбавителя (Згромадження монахів-редемптористів Львівської провінції) – Михайла Винницького. Залишив він насправді дивовижний доробок і приклад мужності, життєлюбності та щедрості духу, яких не втратив, не розгубив під час чотирьох арештів та заслання.

Народився 14 жовтня 1926 року в с. Чайковичі, що на Самбірщині, у сім'ї, в якій було десятеро дітей. У 1941 році вступив до семінарії оо. редемптористів. У 1946 році забрали до советської армії. Майже після чотирьох років служби вперше був заарештований – за непримиримість у своїх поглядах на тодішню дійсність, відстоювання своїх релігійних поглядів. Після повернення у 1955 році продовжував богословські студії у підпіллі. 21 листопада 1956 року, у свято св. Архистратига Михаїла, владикою М. Чарнецьким висвячений на священника. І вже як священник активно почав працювати на душпастирській ниві. Прикриттям і засобом до існування була праця касиром, завгоспом у школі.

Активна підпільна діяльність енергійного, працьовитого священника не залишилась «непоміченою» тодішніми спецслужбовцями та владою. У 1966 році о. М. Винницького заарештовують вдруге (на три роки) і відправляють у Луганську область, де відбував покарання на найважчих шахтарських роботах. Через рік, на вимогу громадськості, був звільнений як неправильно засуджений. «Доробком» цього ув'язнення став туберкульоз та одинадцять місяців на лікарняному ліжку.

Однак і далі тодішня влада і репресивна кадебітська машина «не забували» про о. Михайла (як, зрештою, і про тисячі інших). З періодичністю майже у 10 років вони нагадують про себе черговим арештом: 1975 року о. М. Винницького заарештували втретє. Цього разу він «заробляє» п'ять років тюрми і три роки висилки. І все це відбув «від дзвінка до дзвінка». Після повернення – знову активна, тяжка і небезпечна праця в лоні катакомбної Церкви. Гуртував так званий «Третій чин» – мирян-прихильників практикуючого способу християнського життя, активно пропагував його.

У 1985 році – четвертий арешт: п'ять років тюрми суворого режиму і п'ять років висилки.

Різні правозахисні організації, в тому числі й Міжнародна організація захисту прав людини, звернулися до тодішнього компартійного керівництва, зокрема, й

Продовження у колонці на стор. 13

о. Габріель Аморт — ватиканський екзорцист

16 вересня 2016 року в Римі помер о. Габріель Аморт – відомий екзорцист. Йому йшов уже 91 рік

Він народився 1 травня 1925 року в Модені. Після закінчення навчання на юриста вступив до згромадження паулінів. Священіч свячення прийняв 1954 року. Був призначений екзорцистом Римської архидієцезії 1986 року. Його вчителем був о. Кандідо Амантіні.

1990 року о. Габріель заснував Міжнародне товариство екзорцистів, яке очолював до виходу на пенсію у віці 75 років (2000 рік), але залишився почесним головою Товариства. Воно об'єднує сотні учасників.

В одному з інтерв'ю він сказав: «Диявол – це дух, ангел, який став демоном, хоча зберіг свою ангельську природу (тому він невидимий)».

Отець Габріель відомий тим, зокрема, що сам провів тисячі екзорцизмів. Він згадував, що до 2013 року звершив їх

«близько 160.000», хоча чимало з них були проведені над однією й тією ж людиною, а не над різними.

Він відверто розповідав про свою діяльність екзорциста, її значення для Церкви та світу. Заявляв, що демони полюбують атакувати політиків, що супроти демонів дуже дієвим є звертання до св. Івана Павла II, що «Ісламська держава» – демонічне утворення, що названий на ім'я у Старому Завіті демон «спеціалізується» на руйнуванні сімей та що сучасні святі, як ото св. падре Піо, за свого життя справді боролися з демонами.

За матеріалами: Niedziela, ChurchPOP

Який найбільший підступ диявола? Відповідає о. Габріель Аморт

Отець Габріель – один із найбільш відомих екзорцистів світу. За своє довге життя він звершив багато тисяч екзорцизмів. Цей італійський священник присвятив себе цілковито не тільки боротьбі з сатаною, а й переконуванию людей у тому, що диявол існує, оскільки, як стверджував сам екзорцист, найбільшим диявольським підступом є переконування людей, ніби його немає.

На перший з'їзд створеного ним «Товариства екзорцистів» приїхало лише 12 священників, а в Рік Священства у цій римській зустрічі взяли участь уже близько 200 екзорцистів з усього світу. Я зустрів о. Габріеля в Генеральному домі Товариства св. Павла (паулінів) у Римі, де цей священник проводить роки старості, приймаючи людей, які шукають його допомоги, та опікуючись своєю молитовною групою.

– *Отче, Ви – один із найвідоміших екзорцистів світу. Тому я б хотів почати розмову з основоположного питання: що таке екзорцизм?*

– Екзорцизм – це авторизована Церквою публічна молитва священника, призначеного єпископом, мета якої – звільнення від сатани і його злісного впливу, а також від зла, яке він вчинив.

– *Хто такий диявол?*

– Диявол – це дух,

який став демоном, хоча зберіг свою ангельську природу (тому він невидимий). Ми віримо в невидимі речі, такі як рай чи пекло, на підставі Слова Божого. Якщо хтось не вірить у Боже Об'явлення, то не може увірувати в невидиму дійсність.

– *Чи може католик не вірити в існування сатани?*

– Ні. Я вам розкажу один епізод. Зустрів я якось о. Пелеґріно Ернетті, відомого екзорциста, який 40 років діяв у Венеції. Він мені розповів про зустріч з Іваном Павлом II. Він сказав тоді Папі: «Святіший Отче, в Римі є екзорцист (мав на думці мене), який хотів би сказати Вашій Святості, що багато єпископів не вірять у сатану». На це Папа йому рішучо відказав: «Хто не вірить у диявола, той не вірить у Євангеліє». Одним словом, католик, який не вірить в існування сатани, не вірить і в євангельську істину. Я би сказав, що це – фальшивий католик.

– *Ми не можемо забувати, що Ісус був першим, хто виганяв бісів...*

– Це правда, в Євангелії є докази цього: Ісус вчинив чимало екзорцизмів, звільняючи багатьох одержимих людей. Читаючи Євангеліє від св. Марка, відкриваємо, що першим чудом Ісуса було звіль-

нення одержимого – це сталося в синагозі в Капернаумі (пор. Мр. 1, 21 28).

У перші чотири століття екзорцизми звершували всі християни, а потім латинська Церква впровадила екзорцистат (служіння екзорциста), даючи єпископам виключну владу призначати екзорцистів. Попри ці рішення Церкви, слова Ісуса: «В Моє ім'я злих духів виганятимуть» (Мр. 16, 17) й надалі дійсні, тому всі можуть молитися за зцілення та звільнення. Окрім цього, нині по всьому світу діє рух «Віднови у Святому Дусі» (католицька «Харизматична Віднова»); групи цього руху при звичаєні молитися за зцілення та звільнення – мета цих молитов та екзорцизму однакова. Якщо хтось – навіть Ви, скажімо, – приступає до цієї молитви з насправді великою вірою, то вона може бути дієвішою за екзорцизм.

До XII століття у Церкві екзорцистів не бракувало. Натомість протягом останніх трьох століть це служіння було занедбане. Дійшло до того, що сьогодні в нас є єпископи і священники, які ніколи не провадили екзорцизмів, а інколи і не вірять у них. Що гірше, деякі теологи та біблісти не вірять в екзорцизми Ісуса, стверджуючи, що євангелісти старалися

лише допасуватися до ментальності тогочасної епохи. В результаті маємо духовенство, яке не підготовлене у цій галузі, яке навіть ніколи не бачило екзорцизму.

– *Хто може стати екзорцистом?*

– Священник, призначений єпископом. Воєвидь, це має бути людина молитви, розсудлива, з доброю репутацією, добре підготовлена теологічно (особливо важливо знати Святе Письмо, моральну і догматичну теологію). Складно «вивчитися» самотужки, як екзорцизмувати, – потрібен хтось із багаторічною практикою, хто мав би допомогти екзорцистові-початківцю. Я мав велике щастя бути призначеним для допомоги о. Кандідо – досвідченому екзорцисту, який діяв у Римі при «Святих сходах».

– *Як можна відрізнити порушення психологічної та психічної природи від діяння злих духів?*

– У тексті «Ритуал екзорцизмів» названо кілька симптомів одержимості злим духом (хоча їх набагато більше):

– говоріння незвичайними мовами або, принаймні, їх розуміння (одного разу до мене прийшла особа, якій присутні на зустрічі священники ставили запитання італійською, німецькою, хорват-

(Закінчення, початок на 12 стор.)

ською, польською та арабською; ця особа розуміла питання всіх цих мов, хоча відповідала лише італійською);

– знання про приховане (мій приятель сховав у різниці освячений образок; коли з'явилася людина, яку він мав екзорцизувати, вона почала вимагати, щоб він усунув образок);

– володіння надзвичайною силою (багато разів я екзорцизував людей, які мали таку величезну силу, що їх мусили тримати четверо міцних чоловіків – бо були побоювання, що вони могли завдати шкоди собі або іншим);

– відраза до святого (одержимі починають богохулити, викидають освячені образи та речі з дому, перестають ходити до церкви тощо).

Вочевидь, існують також інші симптоми, які можна відкрити по мірі того, як набувається практикою.

– Ви не раз повторювали, що величезне значення у боротьбі з сатаною мають марійні санктуарії. Чому?

– Мій учитель о. Кандідо був дуже прив'язаний до санктуаріїв у Люрді й Льорето, бо чимало його пацієнтів отримали там звільнення. Трапляється, що екзорцизми готують людину до звільнення від злого духа, яке потім настає удома, на роботі, або ж – дуже часто – в марійному санктуарії. Матір

Божа має фундаментальне значення у боротьбі з сатаною. Коли ми прикликаємо її під час екзорцизму, як і в молитвах про зцілення та звільнення, сатана одразу ж реагує.

Бог, аби дати нам Ісуса, скористався жінкою. На Голготі Ісус сказав до Івана: «Ось Матір твоя» (Ів. 19, 27), і в такий спосіб дарував Марію всьому людству. Мати Божа стає нашою Матір'ю і Посередницею всіх благодатей. Також і нині Ісус послуговується Марією в об'явленнях.

– 29 червня 1972 року, в урочистість святих Петра і Павла – покровителів Риму, Папа Павло VI, наступник св. Петра, виголосив драматичну проповідь, у якій ствердив, що «крізь якусь щілину вдерся у Церкву Божу дим сатани». Для багатьох людей папський крик на сполох став великим шоком. У сучасності Венедикт XVI також піднімав тривогу, повторюючи, що Церкві більше загрожують гріхи її дітей, аніж зовнішні вороги. Сатана весь час діє, аби знищити Церкву Божу руками самих католиків...

– «Дим сатани» вдерся до Церкви разом з Юдою, який був апостолом. Церква – свята, бо вона є Церквою Божою, але складається вона з людей, тому має свої вади. Свята Меса, від-

правлена священником, який живе у тяжкому гріху, – дійсна, Ісус справді з'являється під видами хліба і вина; подібно – й зі сповіддю. Але колись такий священник муситиме відповісти за свою поведінку перед Богом. Сьогодні, коли медіа багато говорять про грішних священників, ми не можемо забувати про тлуми святих священників, які служили Богові й людям протягом цих двох тисяч років. Я також знав святого – Івана Павла II, я глибоко переконаний у його святості. Колись мав нагоду співслужити разом із ним Месу у його приватній каплиці. Також задокументував три його екзорцизми (не всі знають, що Іван Павло II ще й екзорцизував).

– Я хотів запитати поради для нас, вірних мирян, і для священників: як ми можемо вберегтися від сатани?

– Диявол може захопити нас різними способами: коли ми йдемо до магів, до ворожок на картах або коли беремо участь у спіритичних сеансах. Тому належить насамперед уникати забобонів та окультизму. Аби захищатися від сатани, треба молитися про звільнення. Хтось сам може звільнитися від злого з допомогою молитви й посту, хоча – підкреслюю – екзорцизм у цьому є вели-

кою поміччю. Де немає екзорцистів, можна знайти спільноти «Віднови».

Якщо йдеться про духовенство, то я б хотів звернути увагу, що колись у семінаріях серед теологічних предметів була також теологія духовності, в рамках якої займалися також сатаною та екзорцизмами. Одним словом, священники були підготовлені у цій галузі. Сьогодні вже не так. Тому, аби мати священників, які вірять в існування диявола і здатні екзорцизувати, слід починати від семінарій.

– Кілька років тому люди всього світу дивилися фільм «Екзорцист». Що Ви про нього скажете?

– Я не маю наміру оцінювати зміст фільму, але його велика заслуга в тому, що він нагадав світовій думці забуте нині слово «екзорцист».

– Він нагадав про сатану людям ХХІ століття, яким віра у злих духів видається чимось анахронічним. Дякуючи за розмову, хотів би побажати Вам, отче, подальших успіхів у боротьбі з сатаною – найбільш нечистим духом, ворогом віри, неприятелем людського роду, спокусником людей, батьком брехні.

Володимир РЕНДЗЬОХ,
«Niedziela»
CREDO

Екзорцист: демон атакує сім'ю

Про існування та вплив демона, який особливим чином атакує родини, розповідає екзорцист, о. Сезар Трукі. Отець зазначає, що сатані особливо приємне будь-яке зло, яке діється у родині. В інтерв'ю для одного з італійських часописів священник розповів, що існує демон, який «спеціалізується» на атакуванні родин. «Його ім'я – Асмодей, про нього розповідає Книга Товита», – сказав він. Із цієї книги дізнаємося, що Асмодей убив сімох чоловіків Сари, але молодий Товія, слідує порадам архангела Рафаїла, таки переміг його. «Цей демон присутній під час багатьох екзорцизмів», – розповідає священник.

Він згадує один такий випадок. Якось о. Сезар та о. Франсіско Бамонте молилися під час обряду екзорцизму, який звершував о. Габріель Аморт. Отець Аморт – знаний римський екзорцист, який за 29 років свого служіння провів понад 70.000 екзорцизмів. «Я пам'ятаю цю молоду пару; між ними відчувалася велика близькість, вони мали намір одружитися. Однак жінка потребувала молитви та прийшла на екзорцизм, аби звільнитися від впливу злого духа», – розповідає отець. – Під час обряду злий дух шаленів і погрожував

отцю Аморту, аби таким чином завадити одруженню. Він погрожував убити цю молоду жінку. Звісно, це лише залякування Брехуна, які не здійснилися».

Священик додає, що сатана завжди шукає нагоди руйнувати родини за допомогою різноманітних ідеологій, сприяючи поширенню споживацького способу життя, індивідуалізму та розлучень. «Часто люди думають: «Мені більше не подобається мій чоловік. Краще взагалі розлучитися». Однак вони забувають про вплив такого рішення на дітей та суспільство загалом. Ця ментальність працює проти родини і дуже тишить злого духа. Він знає, що легше маніпулювати особою без глибоких коренів. Навіть сьогодні, коли мені уже далеко за 50, я досі відчуваю спокій та відвагу, згадуючи, що мої батьки справді любили одне одного. Діти розлучених батьків дуже вразливі», – підсумовує священник.

У своїй промові до учасників «Віднови у Святому Дусі», виголошеній під час зустрічі з членами руху в Римі (2014), Папа Франциск зазначив, що сатана хоче руйнувати сім'ю, адже саме у сім'ї зростає Ісус. Він руйнує любов між чоловіком та жінкою, любов у житті їхніх дітей: «Сатана ненавидить родину. Він прагне її знищити, викоренити у ній любов», – сказав тоді Святіший Отець, звертаючись до 50.000 зібраних там учасників зустрічі. Тоді Папа нагадав, що «сім'я – це домашня Церква, чоловік і дружина – грішники, як кожен із нас, однак вони прагнуть зростати у вірі, віднаходити продовження у своїх дітях, у вірі своїх дітей». Він просив Господа про благословення для родин, про укріплення на цей час кризи, коли сатана особливим чином нищить родини.

За матеріалами CNA, CREDO

Михайла Горбачова, з вимогою звільнити о. Михайла Винницького. У 1987 році його було так звільнено.

З того часу о. Винницький займався виключно підпільно духовною роботою аж до легалізації УГКЦ. Тоді ж був призначений магістром новиків-редемптористів. Багато хлопців-новиків ставши членами Згромадження редемптористів (ЧНІ), завдячують своїм покликанням власне о. Винницькому.

Відданий Божій волі, проводячи диспути, дискусії на релігійні та мирські теми життя, розглядав перебіг подій, в т.ч. й політичних, під кутом Божого провидіння.

Як заповзятий організатор, впертий у досягненні мети, добився від влади передачі греко-католицькій громаді приміщення колишнього костелу під парафіяльну церкву Матері Божої Неустанної Помочі (вул.Сніжна, 1) і став її першим настоятелем. Багато старань і сил доклав до ремонту цього храму.

Та аскетичне життя, чотириразове ув'язнення у більшовицьких застінках зробили свою «чорну справу»: захворівши на невиліковну хворобу, 12 жовтня 1996 року отець Михайло Винницький спочив у Бозі, не доживши двох днів до свого 70-ліття, до свята Покрови Матері Божої, у празник якої прийшов на цей світ і все життя перебував під її опікою.

Друга оповідь-згадка – також про людину високих моральних засад, лагідності духу, великого священничого інтелекту, правдивого інтелігента. Прожив він своє життя, як розповідали його соратники й ті, хто його знав, у мирі та покаянні, у великій скромності й непоказності, що межували з аскетизмом. Мова – про о. Євгена Пелеха, сромонаха Чину Найсвятішого Ізбавителя (Згромадження отців-редемптористів Львівської провінції). Родом він – із Пархача, що на Сокальщині, – одного з центрів УПА, села, якого не стало після приходу советів, знищення якого розпочали поляки, а довершили каральні спецвійська НКВД, остаточно стерши його з лиця землі. Мешканці цього невеличкого села над Солокією вирізнялися в окрузі великим почуттям національної гідності й свідомості, високим моральним та релігійним духом.

17-річним юнаком майбутній душпастир вступив до ювенату отців-редемптористів у Збоїськах. Потім були новіції, навчання в семінарії у Львові, студентат у Тухові (Польща). З січня 1943 року рукоположений на священника. У важкі часи воєнних, а особливо повоєнних лихоліть розпочав свою важку працю молодий священник. Після війни настав особливо страшний період гоніння Української Греко-Католицької Церкви, час тотального винищення української інтелігенції, особливо духовної. «Визволителі» надолужували свою страшну чорну справу, розпочату ще у 1939-му році.

Не оминувало це лихо й о. Пелеха, що вже був у підпіллі. Майже десятиріччя провів він у страшних концтаборах на далекій Півночі й у Сибіру. Але ці випробування не зломали його духу, не підірвали віри у правоту й перемогу Божої справи. Великим оптимістом залишався він до останніх днів свого земного життя. Був впертим (у доброму розумінні цього слова) у відстоюванні своїх поглядів, правильності вибраної позиції при високому інтелекті та надзвичайній скромності. Недаремно на образку, випущеному з нагоди 50-ліття священства, вміщено рядки: «Осталий час життя нашого в мирі і покаянні скінчити у Господа просім» (з Літургії). Слова ці були одним з найголовніших гасел, правил його духовного і світського життя.

Його зовнішня непоказність (але духовна, моральна), невивагливість до себе, неприділення особливої уваги собі, своєму здоров'ю, з часом далися взнаки. Однак навіть будучи вже важкохворим, отець до останніх днів опікувався, був сповідником сестер св. Вікентія і сестер свцмч. Йосафата.

У підпіллі, на одній із маленьких затишних вулиць, що туляться до Кайзервальду, заснувавши ще із трьома своїми колегами-побратимами (серед них – і майбутній владика Михайло Сабрига) такий собі міні-монастир (щоб тодішні спецоргани не дошкуляли), провадив велику духовну і просвітницьку роботу серед мирян, особливо молоді.

9 листопада 1996 року, після важкого, трудного життєвого шляху на цій грішній землі, на 76-му році життя о. Євген Пелех відійшов від нас, залишивши по собі світлу пам'ять про труженика-душпастиря і надзвичайно доброї, співчутливої людини.

Добра сповідь. 10 порад від священиків

Якщо ви коли-небудь після відходу від сповідальниці замислювалися над питанням, чи була ваша сповідь доброю, обов'язково прочитайте цей текст.

Шкода, що я не можу послухати сповіді інших людей. Ні, не бійтеся, – я не підкладаю до сповідальниці жодних підслуховуючих пристроїв. Я просто думаю, що могла би навчитися в інших, як добре сповідатися.

Я вже багато років приступаю до Таїнства Покаяння, але мене постійно переслідує думка, що я не до кінця знаю, як сповідатися. Іноді по сповіді я починаю сумніватися, чи доброю була ця сповідь, – можливо, я повинна була використовувати менше узагальнень; можливо, сповідаючись, я не була до кінця чесною?

Після останньої сповіді я вирішила, що попрошу поради в тих, хто сам вислуховує сповіді, тобто у священиків. Ось що вони мені сказали:

о. Брайан Брукс (Тулса, штат Оклахома): «Роблячи іспит совісті, ми стаємо віч-на-віч із нашими гріхами, і тільки вже при сповідальниці ми стаємо віч-на-віч із Божою любов'ю, милосердям та прощенням».

о. Шон Донован (Похуска, Оклахома): «Після того, як скажете сповідникові, скільки часу минуло від останньої сповіді, коротко розкажіть йому про себе (наприклад, чи Ви самотні, чи зустрічаєтеся з кимось, чи живете в шлюбі або Ви – черниця). Коли більше знається про людину, її легше сповідати».

о. Габріель ОР Мошер (Портленд, Орегон): «Гріхи – це наші погані вибори, а не неприємні емоції. Тому слід визнавати свої гріхи, а не емоційні стани».

о. Даміан Ференс (Вікліфф, Огайо): «Скоєні нами гріхи ображають Бога, а визнані гріхи – це пісня на честь Господа. Тому, коли визнаєте гріхи перед священиком у Таїнстві Покаяння, знайте, що цим ви славите Бога за Його велике милосердя».

о. Метью Госсетт (Стьюбенвілл, Огайо): «Часта сповідь повчальна для духівника і добра для душі! Гріхи, особливо ті, що глибоко вкоренилися, з якими ми не можемо впоратися протягом тривалого часу, вимагають терпеливості й наполегливості. Ніколи не піддавайтеся, незалежно від частоти скоювання одного й того ж гріха. Сповідь є таїнством зцілення. Як і фізичні рани, рани духовні гояться дуже довго».

о. Джеймс Мартін, SJ (Нью-Йорк): «Сповідь не стільки показує, які ми грішні, як насамперед те, яким добрим є Бог».

о. Ентоні Гербер (Коттлвілл, Міссурі): «Священик – як лікар: коли ми йдемо до лікаря, то розповідаємо детально про те, що у нас болить, аби він міг якнайкраще допомогти нам. Пам'ятайте: лікар уже бачив багато пацієнтів зі схожими симптомами. Довіртеся йому і слухайте його поради, й незабаром ви почуватиметеся краще!»

о. Джошуа Вітфілд (Даллас, Техас): «Бог діє в нас найбільш ефективно, коли ми визнаємо наші гріхи в покорі простими словами. Бог не потребує довгих історій – Він уже чув їх. Іноді багатослівністю ми покриваємо власну гордість і черствість серця. Простота й чесність під час сповіді – це смерть наших гріхів і воскресіння прощення».

о. Джеффри Mickler SSP (Янгстаун, Огайо): «Просто ходіть до сповіді. Божа любов сильніша, ніж наші гріхи».

о. Метью Шнайдер LC (Вашингтон): «Змініть своє мислення про сповідь – це не обов'язок переліку гріхів, а момент відновлення відносин з Богом».

о. Марк Менегатті, OSA: «Сповідь – це не тільки очищення від гріхів; це – зустріч із Христом».

Я сподіваюся, що ці поради допоможуть вам підготуватися до доброї сповіді. Особисто мені третя порада допомогла змінити підхід до іспиту сумління. Я зрозуміла, що, перераховуючи гріхи, мені слід уникати узагальнень (не тому, що це потрібно Богу, а тому, що це буде просто корисно для мене). Всі ці поради зміцнили мою любов до Таїнства Покаяння і до священиків, які присвячують своє життя служінню Богу та людям.

Якщо у вас є інші поради про добру сповідь, будь ласка, поділіться з нами!

с. Тереза Алетейя НОУБЛ, Aleteia
CREDO

ЛІТУРГІЙНО-ОБРЯДОВІ ЗАПИТАННЯ

На запитання з царини літургійно-обрядових питань відповідає о. Андрій Нагірняк на основі книжки «Про мораль, звичаї, обряди» (Львів: Свічадо, 2009) і рубрики «Запитання до священика», що існує на офіційній інтернет-сторінці УГКЦ — www.ugcc.org.ua.

У пізніші часи до теми участі вірних у Євхаристії звертається митрополит Петро (Могила). У своєму «Катехизисі» 1645 року він наказує причащатися бодай чотири рази на рік, а для тих, хто хоче жити побожно, рекомендує це робити щомісяця.

В ХХ столітті до цієї проблеми звертається Київсько-Галицький митрополит Андрей (Шептицький). Відповідаючи на розпочатий папою Пієм Х у 1903 році рух літургійної реформи, в основі якої була потреба віднови євхаристійної участі вірних через частіше причащення святих тайн, митрополит Андрей дуже активно у своїх пастирських посланнях заохочує вірних до якнайчастішої участі у Євхаристії і вслід за Вселенським Архиєреєм дозволяє причащатися протягом певного часу без сповіді: «Практика, яку сьогодні хоч Вам доручити, полягає на тому, що по добре відбутій сповіді не тільки раз, а кілька разів приступити до святого Причастя. В тиждень і два, і три тижні по сповіді, якщо християнин хоч трохи над собою працює, може бути в совісті спокійний і безпечний, що не має гріха, і тоді з чистою совістю може приступати до святого Причастя».

Найперше потрібно побороти ті стереотипи у сприйнятті Причастя, що панують у свідомості більшості вірних. В цьому напрямку необхідно перемагати ті основні перепони на шляху до частішого Причастя, серед яких: відчуття недостойності, свідомість потреби Таїнства сповіді перед кожним Причастям для достойного його прийняття і практики Причастя раз на рік під час Великого посту.

Подолання вищезгаданих перепон повинно починатися на рівні катехитичних навчань вірних про суть Літургії як святкування єднання з Христом у євхаристійному Причасті. В цьому ж сенсі необхідно наголошувати на тому, що непричащення під час Літургії позбавляє її правдивого й основного сенсу. Поряд з цим, очевидно є потреба змінювати поширене переконання, згідно з яким, Причастя можливе тільки після сповіді, і тут важливо наголошувати на можливості частішого Причастя певний час, якщо немає докорів сумління через тяжкі гріхи. Почуття недостойності, що є одним з найпоширеніших причин утримання від частішого Причастя, слід змінити на розуміння його як смирення перед таїнством любови Бога до людини, яке для кожного грішника стає «ліком безсмертя».

Врахування цих та багатьох

інших причин неправильного розуміння Євхаристії та відношення євхаристійного благочестя вірних має стати предметом уваги пастирів нашої Церкви. Утверджувати вірних у свідомості того, що першим їхнім покликанням як християн є преображувати світ – вводити його в євхаристійний зв'язок з Богом. Кожен християнин є покликаний до євхаристійної співпраці, щоб обожествляти світ.

– Коли, згідно з вченням Церкви, починається новий день? І коли, відповідно, потрібно бити поклони? (Тарас)

– Так, справді, новий день, згідно з давньою традицією Церкви, починається з вечора, ґрунтуючись на старозавітній традиції: «І був вечір, і був ранок...». Саме під час вечірнього богослуження відбувається підсумовування подій, святкування закінчення дня та подяка за нього. Водночас саме це богослуження розпочинає новий день. І тому, як Ви правильно зауважили, у нашій традиції, починаючи від п'ятниці вечора і до вечора неділі, навіть під час Великого посту, не творяться великі (доземні) поклони, оскільки цей час є святковим.

– Що означає, коли священик кадилом кадить на людей? І чи потрібно при цьому схилити голову чи хреститись? (Тарас)

– Кадження є формою приношення жертви Богові («Нехай направиться молитва моя, як кадило перед Тобою, підношення рук моїх, як жертва вечірня» (Пс.140) та «Кадило Тобі приносимо, Христе, Боже наш, як приємний запах духовний, а Ти прийми його в пренебесний Свій жертвник і зішли нам благодать Святого Твого Духа» (Божественна Літургія Івана Золотоустого), а оскільки людина є образом та подобою Божою (іконою), то, як і ікони, її обкаджують. При цьому люди, на знак смирення, схиляють голову.

– Чому перед образом необхідно знімати шапку? Це просто почитання чи існує якась традиція? (Тарас)

– Оскільки кожна ікона (образ) є «місцем Божоявлення», знаком та виявом Божої присутності у світі, то зі смирення та пошани до Бога перед іконою прийнято знімати головний убір та хреститись.

– Які особливості таїнства Хрищення в УГКЦ? Як правильно підготуватися до цього обряду? (Олексій)

– У традиції Церкви здійснюється хрищення дітей по звершенні сорока днів після народження. Рідні та хресні батьки повинні провадити добродієне християнське життя. Принаймні, один з хресних батьків має бути вірним Церкви, в якій відбувається хрищення (в цьому випадку – греко-католиком). У багатьох парохіях є традиція, що хресні та рідні батьки повинні попередньо пройти приготування (науки). Також бажано, щоб батьки та хресні приступили до святих Тайн Покаяння (сповіді) та Євхаристії.

У східній церковній традиції, до якої належить і наша Церква, існує тісний зв'язок між усіма трьома таїнствами, що впроваджують та з'єднують людину з Христом та Його Церквою: Хрищенням, Миропомазанням та Євхаристією. Якщо Хрищення – це «друге народження», через яке стаємо «новим сотворінням», то за ним логічно і необхідно настає «оживлення», «одухотворення» – прийняття дару Святого Духа (Миропомазання). Приймавши ж «дух усинювання» та ставши «дітьми Божими», отримуємо доступ до Царства Небесного, до весільної трапези Агнца – до Євхаристії, яка робить нас причасниками божественної природи та є для нас необхідною живою – «хлібом насущним».

Тому ці три святі Тайни – Хрищення, Миропомазання та Євхаристія – становлять немов одне таїнство християнського втаємничення. Це видно і з наших літургійних книг, в яких сказано, що Миропомазання не уділяється безпосередньо після Хрищення лише у надзвичайних та виключних випадках. Саме тому одразу після Хрищення новоохрищений (незалежно від віку – чи це немовля, чи дорослий) приймає печать дару Святого Духа через помазання святым миром, а потім причащається. Саме тому ці таїнства повинні звершуватись у храмі.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

Обережно, секти!

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

«дискусії» чи літератури. Інша річ, коли ви спостерігаєте десь у громадському місці чи транспорті, як надокучливі сектанти не дають комусь спокою. У таких ситуаціях варто прийти жертві на допомогу. Але навіть тоді не вступаєте з ними у сварку, яку вони пробуватимуть вам накинути. Маєте бути спокійні та ввічливі. Це позбавляє їх «аргументів».

35. Як розпізнати, що вас вербують у секту?

Досить легко зрозуміти, що маєте справу з сектою, коли сектанти самі дзвонять у ваші двері, часто навіть відкрито кажучи про свою віросповідну належність. Так само не важко зрозуміти, що випадковий перехожий на вулиці, чи співмандрівники у громадському транспорті, які ні сіло ні палло розпочинають «просвітницькі» релігійні розмови, мають на меті втягнути вас у секту.

Значно важче розрізнити, що відбувається щось дивне, коли вас вербує людина, якій ви довіряєте. Проте, якщо особи, намагаючись втягнути вас в якусь групу, обіцяють «золоті гори» чи пропонують єдиний можливий вихід із скрутного становища, якщо ви до цієї групи приєднаєтеся, безперестанку критикують Церкву і священників, це може бути першою ознакою того, що вас намагаються завербувати до секти.

Дивна література, яку вам пропонують, бомбування любов'ю – це також вказує на велику ймовірність того, що вас вербують.

36. Як розпізнати, що інша людина потрапила в секту?

У людини, яка потрапила до секти, змінюється поведінка. Подібно, як це відбувається із наркоманами. Людина різко змінює свої повсякденні звички, часто – кулінарні вподобання, перестає дивитися телевізор, слухати радіо, музику, користуватися інтернетом. Переважно виразно міняє стиль одягу. На початках людина не говорить про свої нові релігійні переконання, але згодом робить перші спроби навертати на свою нову віру навколишніх. У цей період різко змінюються теми її розмов. Сектантський неофіт зазвичай проходить через стадію крайнього агресивного несприйняття усього, що не вписується у його новий світогляд.

Пізніше людина щоразу частіше конфліктує зі своїм попереднім оточенням і переважно пориває з ним.

37. Хто саме ризикує потрапити до секти?

Насамперед жертвами сектантів стають люди, мало обізнані у власній вірі, або далекі від Церкви. Особливо, коли ці люди опиняються у скрутних життєвих ситуаціях. Ще однією групою, надзвичайно вразливою до сектантської агітації, є люди з нестабільною психікою. Саме ці

дві категорії найбільш вразливі до сектантської агітації й найчастіше стають її жертвами.

Людина, яка не звикла покладатися на Бога у важких життєвих ситуаціях, яка позбавлена підтримки церковної спільноти, опинившись у важких обставинах, що не є рідкістю у нашому житті, стає дуже вразливою до мінімальних виявів уваги з боку інших і легко приймає навіть абсурдні пропозиції допомоги. Така людина є надзвичайно сприятливим ґрунтом для сектантської пропаганди.

Прекрасним матеріалом для сектантської обробки є також люди з нестабільною психікою, які в нормальних обставинах шукають чогось надзвичайного, небуденного, якогось чуда, або ж мають назрілу потребу в підвищеній увазі до себе, страждають від сильного почуття невпевненості чи інших психічних проблем.

Часто жертвами різних екзотичних сект стають підлітки, особливо з проблемних сімей. Секти використовують підліткову потребу у бунті та їхній максималізм, щоб затягнути до своїх рядів. Опинившись без належного догляду і допомоги старших, підлітки самі не здатні задовольнити своїх психологічних потреб, а тому, шукаючи розуміння інших, є більш відкритими до сектантських маніпуляцій.

38. Як не потрапити на сектантський гачок?

Головне правило, якого потрібно дотримуватись, щоб не потрапити на сектантський гачок – дуже просте: докладайте зусиль, щоб добре знати вчення Католицької Церкви, провадьте активне таїнственне життя, часто приступаючи до таїнства Сповіді та святого Причастя, плекайте у собі вірність Учителюському Уряду Церкви. Хто дотримується цього потрібного правила, як мудра рибина, той зуміє добре розпізнати правдиву їжу від наживки, у яку схований гачок.

Якщо вам здається, що ви стали жертвою сектантської пропаганди, постарайтесь дізнатися у своїх нових друзів, чим саме вони відрізняються від інших, і порівняйте з тим, що написано в Катехизмі УГКЦ «Христос – наша Пасха» або в Катехизмі Католицької Церкви. Адаже там є саме те, у що кожен вірний католик зобов'язаний вірити. Якщо ви помітили розбіжності у віруванні своїх нових друзів із катехизмами Католицької Церкви, я рекомендую розірвати контакт із цими «друзями». Особливо б не радив залишати новим знайомим номери телефонів, адреси електронних скриньок тощо. Якщо сектанти матимуть ваші дані, то вони не дадуть вам спокою.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

Мандруючи інтернетом

«Відмінний план» Сатани

Сатана скликав всесвітній з'їзд бісів. У своїй промові з нагоди відкриття він сказав:

– Ми не можемо перешкодити християнам ходити до церкви. Ми не можемо стримати їх від читання Біблії. Ми навіть не можемо не дозволити їм сформулювати близькі особисті стосунки з їхнім Спасителем. Як тільки вони встановлюють зв'язок з Ісусом, ми втрачаємо владу над ними. Так нехай вони йдуть у свої церкви, нехай влаштовують дружні зустрічі з обідами, але ми вкрадемо їхній час – в такий спосіб вони не зможуть розвивати свої відносини з Ісусом Христом.

Ось що я хочу, щоб ви зробили: перешкодьте їм увійти в спілкування з їхнім Спасителем і підтримувати цей зв'язок впродовж дня.

– Як нам це зробити? – закричали демони.

– Займіть їх дурницями та винайдіть незліченну кількість способів, щоб зайняти їхні уми, – відповів він. – Спокушайте їх витратити, витратити, витратити і брати, брати, брати в борг.

Переконайте їхніх дружин затримуватися на роботі, а чоловіків – працювати 6-7 днів на тиждень, 10-12 годин на день, щоб їм було по кишені їхнє пусте життя. Не давайте їм проводити час зі своїми дітьми. Коли їхні сім'ї розвалюються, – а це станеться дуже скоро, – їхні будинки більше не будуть захищено від напруження та тиску на роботі.

Стимулюйте понад міру їхні голови та розум, щоб вони не могли чути цей тихий, спокійний Голос. Спокусіть їх вмикати радіо та плеєри, куди б вони не їхали. Зробіть так, щоб телевізори, відеомагнітофони, CD-плеєри і комп'ютери в їхніх будинках працювали постійно; стежте за тим, щоб у кожному магазині і ресторані світу постійно звучали нехристиянські пісні. Це заблокує їхній розум та зруйнує їхню єдність з Христом.

Розкладіть на столах в кафе безліч журналів і газет. Бомбардуйте їхню увагу новинами 24 години на добу. Нехай на шляху їм впадає в очі море рекламних щитів. Наповніть їхні поштові скриньки рекламою, каталогами для замовлення товарів через пошту, всілякими інформаційними бюлетенями та пропозиціями безкоштовних товарів, послуг та омалюваних надій. Показуйте в журналах і по телевізору струнких, гарненьких моделей, – так, щоб їхні чоловіки повірили, що зовнішня краса – найголовніше, і стали б незадоволені своїми дружинами.

Зробіть так, щоб їхні дружини були занадто втомленими, щоб любити своїх чоловіків вночі. Дайте їм до того ж головний біль! Якщо вони не дадуть своїм чоловікам любові, якої ті потребують, то чоловіки почнуть шукати її в інших місцях. Це швидко зруйнує їхні сім'ї!

Відволікайте їх Санта-Клаусом, щоб вони не вчили своїх дітей про справжнє значення Різдва. Дайте їм пасхального кролика, щоб вони не говорили про Його воскресіння і владу над гріхом та смертю.

Нехай навіть відпочиваючи, вони доходять до втоми. Нехай з відпустки вони повертаються виснаженими.

Зробіть так, щоб вони були дуже зайняті, щоб поїхати на природу і помилуватися Божим творінням. Замість цього відправте їх в парки розваг, на спортивні заходи, ігри, концерти та кіно. Нехай вони будуть зайняті, зайняті, зайняті! А коли вони зустрінуться для духовного спілкування, нав'яжіть їм плітки та чутки, так щоб вони відходили у збентеженні. Наповніть їхнє життя такою кількістю «хороших справ», щоб у них не було часу шукати сили в Ісуса. Невдовзі вони будуть працювати, покладаючись лише на себе, жертвуючи своїм здоров'ям та сім'ями заради чергової справи.

Це спрацює! Це спрацює!

Це був відмінний план. Біси з радістю відправилися на своє завдання, змушуючи християн всюди бути все більш зайнятими і поспішати туди й сюди, залишаючи мало часу для свого Бога та сімей, не маючи часу розповісти іншим про силу Ісуса, здатну змінювати життя. Питання в тому, чи вдався дияволу його задум? Вам судити! Передайте це іншим, якщо вони не дуже зайняті.

В'язниця, де перебували апостоли Петро і Павло, знову відкрита для відвідувань

чив він.

Встановлена в тюрмі новітня мультимедійна техніка дозволить тепер відвідувачам проходити по Carcer Tullianum, використовуючи планшети, на екранах яких виводитимуться відповідні орієнтири для вибору маршруту. Про те, як виглядала в'язниця, дозволять судити реконструкції, виконані в форматі 3D.

У період свого «розквіту» Мамертинська в'язниця була місцем перебування багатьох відомих для свого часу особистостей. Для християн вона, звичайно, в першу чергу пам'ятна перебуванням у ній святих Петра і Павла, які були кинуті туди за проповідь Євангелія римським громадянам, які вірували в язичницьких богів.

Шість років тому італійські археологи з'ясували, що в VII столітті Мамертинська в'язниця була перетворена в храм, посвячений апостолу Петру. Саме в Мамертинській темниці апостол був ув'язнений перед стратою. У підземеллі існувала церква San Pietro-in-Carcere (Святий Петро у в'язниці), над нею в XVI столітті була зведена вже згадувана вище церква San Giuseppe dei Falegnami (св. Йосифа-теслі).

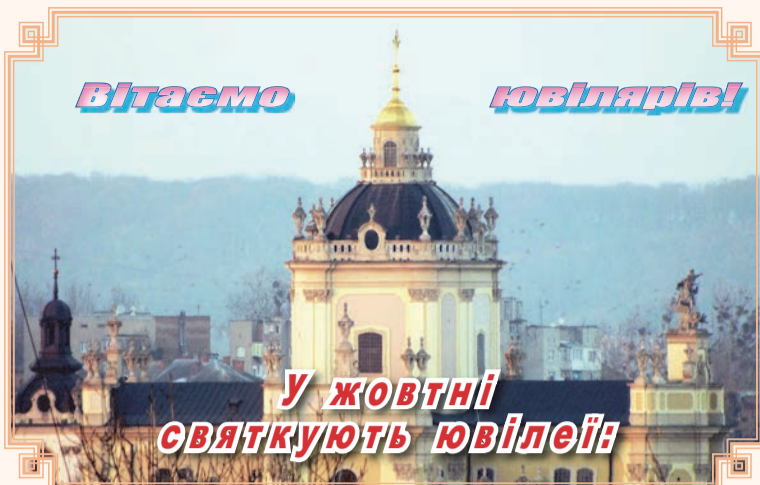
Згідно з християнськими переказами, апостоли Петро і Павло були кинуті в Мамертинську темницю під час так званих Неронових гонінь на християн. Святи були страчені близько 64 року (за переказами, Павла обезголовили, а Петра розп'яли вниз головою, від чого і хрест на вівтарі в темниці «перевернутий»).

Як розповів віце-президент Асоціації паломників Риму монсеньор Ліберій Андреатта, християни вірять, наприклад, що апостол Петро під час свого ув'язнення здійснив у в'язниці чудо: за його словом там забило джерело, у воді якого він хрестив інших ув'язнених. Священик зазначив, що це джерело можна бачити і сьогодні.

Стародавня римська Мамертинська в'язниця, або Carcer Tullianum, де, за переказами, перебували в ув'язненні апостоли Петро і Павло, знову відкрита для відвідувань після довгої реставрації, – повідомляє Християнський портал КІРІОС. Підземна в'язниця, вік якої налічує майже 3 тисячі років, розташована в північній частині Капітолію і Форуму. З IV століття до нашої ери вона призначалася для державних злочинців, а також полонених під час воєн правителів, які очікували тут своєї долі. Над в'язницею на поверхні знаходиться побудований в XVI столітті храм San Giuseppe dei Falegnami.

Кілька років Мамертинська в'язниця була закрита для відвідувачів. Там проводилися археологічні розкопки, які дозволили відкрити деякі невідомі сторінки її історії. Крім того, тепер туристам при відвідуванні в'язниці допоможе новий мультимедійний путівник.

«Повторне відкриття Carcer Tullianum – важливий момент для культурного життя міста», – заявив керівник археологічного відомства Риму Франческо Просперетті. «Новий маршрут допоможе розповісти про надзвичайну історію цього місця, яка багато в чому є й історією міста», – зазна-

Вітаємо

ювілярів!

У ЖОВТНІ
СВЯТКУЮТЬ ЮВІЛЕЇ:

- 35-річчя священства – о. Богдан Козут (10.10)
 25-річчя священства – о. Михайло Кістечок (10.10)
 25-річчя священства – о. Володимир Козіброда (14.10)
 25-річчя священства – о. Василь Козак (14.10)
 25-річчя священства – о. Ігор Цар (14.10)
 25-річчя священства – о. Любомир Дацько (14.10)
 25-річчя священства – о. Ігор Городецький (28.10)
 10-річчя священства – о. Богдан Піддубний (31.10)
 5-річчя священства – о. Микола Проців (02.10)
 5-річчя священства – о. Микола Стронянський (11.10)
- 60-річчя уродин – о. Богдан Пушкар (17.10)
 45-річчя уродин – о. Василь Здебський (07.10)
 45-річчя уродин – о. Андрій Хомуляк (24.10)
 40-річчя уродин – о. Тарас Куртинюк (05.10)
 35-річчя уродин – о. Володимир Стець (01.10)
 35-річчя уродин – о. Степан Сус (07.10)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Хто на багатство покладається, той упаде...» (Притов. 11, 28)

Один скитський брат звернувся за порадою до Афанасія Великого:

– Зі мною все ще трапляється, що я поступаюся то одній пристрасті, то іншій. Що ти про це думаєш?
 – Я думаю, – відповідає блаженний Афанасій, – що той, хто хоче бути собакою, завжди знайде поводок.

– Отче, яке в мене обличчя? – запитав один чернець в отця Паладія.

– Твоє, – відповів старець. – А чому ти запитуєш?
 – Бо в багатьох обличчя чий завгодно, тільки не їх власні!

Антоній Великий так говорив про смирення: «Принижуючи себе на десять сантиметрів, підносишся на сотню».

Одного дня отець Симеон дійшов висновку: «Ущипни самого себе – і визнаєш, що відчувають інші».

Отець Іларіон якось висловився: «Бути сумним – це означає увесь час думати про самого себе».

Молодому ченцеві, який висловив намір стати до кінця життя затворником у келії, отець Макарій порадив: «Не квапся зводити стіну, перш ніж остаточно не з'ясуєш собі, що ти збираєшся помістити усередині келії, а що – зовні».

Один скитський брат був охоплений великим смутком. Якось він поділився своїм душевним станом блаженному Павлові:

– Отче, я більше не бачу жодної краси в тому, що ми робимо в монастирі.

Блаженний Павло подумав, а потім каже:

– Брате, роздумуй протягом місяця над таким: веселка на небі була би куди прекраснішою, якби це видовище не дісталося нам задарма.

І до кінця місяця брат «зцілився», бо деколи на це потрібен час...

АРХИЄПАРХІАЛЬНИЙ ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «РАФАЇЛ» ЗАПРОШУЄ В ПАЛОМНИЦТВА:

ДУХОВНІ СКАРБНИЦІ ПОЛЬЩІ

21-23 жовтня 2016 р.

75€+100 грн. – Лаґевніки, Кальварія-Зебжидовська, Вадовіце, Біркенау, Ченстохова, Краків

ПАЛОМНИЦТВО ДО РИМУ В СВЯТИЙ РІК МИЛОСЕРДЯ

24-30 жовтня 2016 р.

315€+ 100 грн. – Венеція, Рим, Ватикан, Асиз, Падуа

СВЯТА ЗЕМЛЯ

(виліт зі Львова)

13-20 листопада 2016 р.

795\$+100 грн. – Вифлеєм, Єрусалим, Назарет, Кана Галилейська, Капернаум, Йордан та інше

РИМО-КАТОЛИЦЬКЕ РІЗДВО У ВАТИКАНІ

22-28 грудня 2016 р.

від 295€+100 грн. – Венеція, Рим, Ватикан, Асиз, Падуа

РИМО-КАТОЛИЦЬКЕ РІЗДВО У ПОЛЬЩІ

23-25 грудня 2016 р.

85€+100 грн. – Кальварія-Зебжидовська, Лаґевніки, Краків, Ченстохова

НОВОРІЧНА ЗУСТРІЧ ТЕЗЕ* У РИЗИ

(для волонтерів)

25 грудня 2016 р. – 02 січня 2017 р.

95€+100 грн. – Рига, Вільнюс, Люблін

НОВОРІЧНА ЗУСТРІЧ ТЕЗЕ* У РИЗИ

(довга програма-1)

25 грудня 2016 р. – 04 січня 2017 р.

175€+100 грн. – при реєстрації до 25.10.2016р. – Люблін, Стокгольм, Рига, Таллінн, Гельсінкі, Вільнюс

Таллінн, Гельсінкі, Вільнюс

НОВОРІЧНА ЗУСТРІЧ ТЕЗЕ* У РИЗИ

(коротка програма)

27 грудня 2016 р. – 02 січня 2017 р.

95€+100 грн. – Рига, Вільнюс, Люблін

НОВОРІЧНА ЗУСТРІЧ ТЕЗЕ* У РИЗИ

(довга програма-2)

27 грудня 2016 р. – 04 січня 2017 р.

165€+100 грн. – при реєстрації до 25.10.2016р. – Люблін, Рига, Таллінн, Гельсінкі, Вільнюс

*для молодих людей віком від 17 до 35 років.

Деталі на сайті www.rafail.com.ua або за телефонами:

(067) 323-49-01, (093) 806-40-66.

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більше редактор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати

на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. +38(032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

<http://www.meta-ugcc-lviv.com>

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються.

Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6000 примірників, Замовл. №

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266